

NIEUWE AVONTUREN

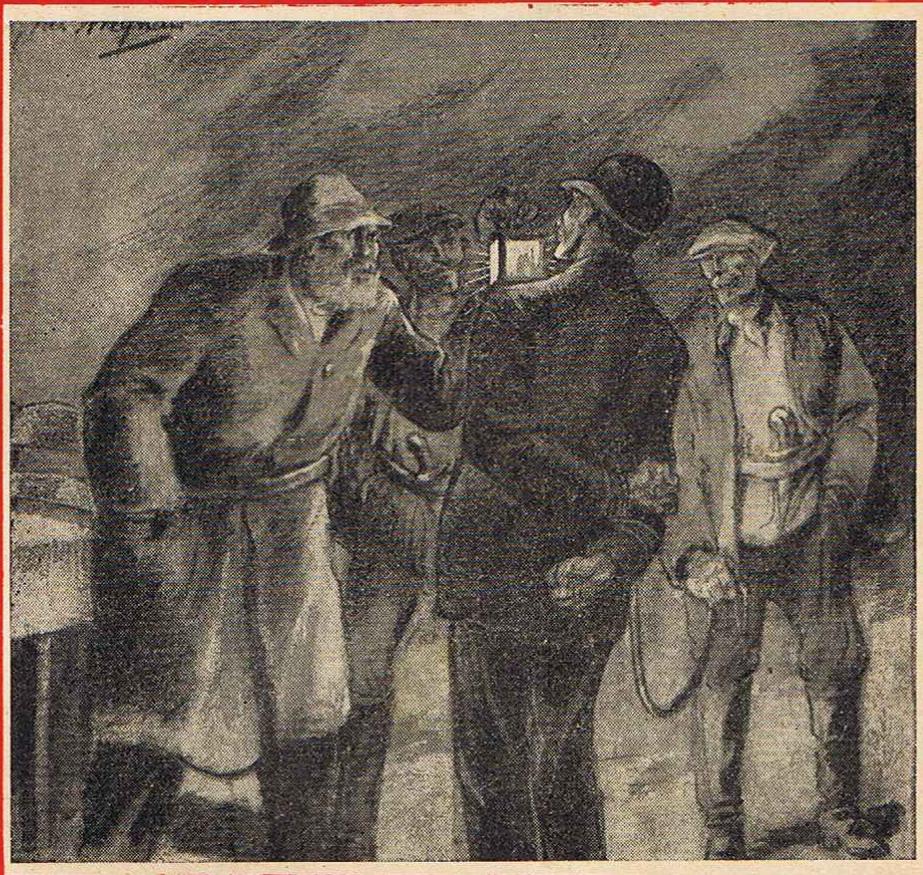
Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

HET SMOKKELAARSNEST

N° 2352

WEKELIJKE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat. 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het Smokkelaarsnest

HOOFDSTUK I

DE FAMILIE BARRELL

Lord Ives, Graaf van Arbroath, legde met een gemelijk gebaar de invitatiekaart neer, naast zijn bord, en zei toen zuchtend tot zijn gast, Lord William Aberdeen, die tegenover hem gezeten was:

— Er zal wel niet veel meer aan te doen zijn, wij zullen door de zure appel moeten heenbijten. Maar ik kan u zeggen, mylord, dat de tijden wel zeer veranderd zijn. Het denkbeeld dat een Arbroath op bezoek zou gaan bij een Barrell zou zelfs mijn vader nog koude rillingen bezorgd hebben.

— Barrell is immers uw naaste buurman? vroeg Lord Aberdeen, zijn gastheer met zijn heldere, grijze ogen aanziende, en met zijn krachtige, blanke vingers wat broodkruim tot een

balletje rollend.

— Zij wonen op geen kwartier afstand per auto van hier, antwoordde Graaf Irwin Arbroath nors. Zij zijn afschuwelijk rijk. Ik meen te weten, dat velen hier in de omtrek nog een poging hebben gedaan, te beletten dat het oude, mooie kasteel van Craill in handen kwam van die, van die parvenu. Het spijt me dat ik het zeggen moet, mylord, maar dat is hij. En u mag mij geloven, dat het geen jaloezie is, die mij zo doet spreken, en hem die naam geven, al staat het met mijn eigen geldmiddelen belabberd. Trouwens, de hele streek hier gaat achteruit. Het is bijna onmogelijk zulke grote landgoederen als de onze te exploiteren zonder er ontzaglijke kapita-

len in te steken, en die ontbreken ons. Nu, gij weet dat evengoed als ik. En ik waardeer het, mylord, dat gij de eenzaamheid van een oude, nurkse man als ik, wat hebt willen opvrolijken, gij en uw secretaris, mijnheer Brand.

— Maar mylord, dat is van mijn kant geen opoffering, integendeel, wierp Lord Aberdeen tegen. De streek is verrukkelijk mooi, gij staat mij toe op uw uitgestrekt landgoed te jagen, het weer houdt zich prachtig, de zomer schijnt maar geen afscheid te willen nemen, ik had wat rust nodig, en ik kan daarvan genieten in een van de fraaiste kastelen, die Schotland belt, wat zou ik meer kunnen verlangen?

Zijn gastheer keek hem een ogenblik aan met zijn nog doordringende blauwe ogen, en zei toen zuchtend, en met een melancholiek lachje:

— Gij zijt nog van de oude stempel, mylord, al zijt gij nog niet zo oud, en weet vriendelijke dingen te zeggen. Er zal een leegte zijn hier, als gij weer weg zijt.

— Maar gij hebt uw zoon, gij hebt Gerald Ives toch?

— Jawel, het mocht wat, zei de oude heer schamper, zijn lorgnet rechtzetend op zijn aristocratische, licht gekromde neus. Mijnheer mijn zoon zwerft bijna de gehele dag buitenhuis. En wil ik u eens zeggen, waar hij zwerft? Ik geef het u in tienentallen. In de buurt van «Kingsbarns Hall».

Lord Aberdeen glimlachte. Kingsbarns Hall was het kasteel, hetwelk nog pas een half jaar geleden door Joseph Barrell, Esquire, was gekocht, daarna geheel gerestaureerd, voorzien van de rijkste meubelen, kortom, geheel vernieuwd.

En mijnheer Barrell had vrouw en dochter. Lord Aberdeen had die dochter een paar malen gezien en vond haar, wat het uiterlijk betreft, allerliefst. Was het dan zulk een wonder, dat de jonge Gerald die indruk ook had gekregen?

Hij legde heel even zijn witte, sterke hand op de arm van zijn gastheer en zei vergoelijkend:

— Wij zullen er ons in moeten schikken, mylord, dat de tijden aanmerkelijk veranderd zijn. Ik begrijp natuurlijk zeer wel waarop gij doelt. Kingsbarns Hall heeft een bijzonder grote attractie die luistert naar de naam van Ann Barrell. En waar zich zulk een magneet bevindt...

Graaf Arbroath sloeg zo nijdig met zijn vuist op de tafel, dat het fijne, chinese theekopje naast zijn bord ervan begon te rinkelen, en barstte uit:

— Dat is juist wat mij zo onaangenaam is. Wat drommel, kan de jongen niet ergens anders zijn blikken laten vallen? Zijn er geen jonge meisjes meer in onze kringen, aantrekkelijk, van het oudste geslacht, en daarenboven soms met eigen middelen. Waarom moet hij zijn ouders verdriet doen met plannen tot zulk een afschuwelijke mésalliance? Ik heb veel lust om die invitatie eenvoudig te verscheuren. Hoe durft men zo onbeschaamd zijn een buurman uit te nodigen, die toch vrij duidelijk heeft laten doorschemeren, dat hij op een nadere kennismaking volstrekt niet is gesteld?

— Het zou mij persoonlijk spijten als gij de uitnodiging niet zoudt aannemen, mylord, zei Lord Aberdeen glimlachend. Want ik zou niets liever willen, dan u vergezellen. Reeds lang verlangde ik ernaar, Kingsbarns Hall eens te gaan bezichtigen. Ik weet dat het tot een van de oudste kastelen van Schotland behoort, en dat het een merkwaardig goed geconserveerd staaltje is van de bouwkunst onzer architecten omstreeks het midden van de zestiende eeuw, die evengoed een woonhuis als een versterkt kasteel konden bouwen. En Kingsbarns is zelfs een combinatie van die twee, zo fraai als er honderden mijlen in de omtrek geen tweede wordt gevonden. Waarlijk, het spijt mij.

De oude graaf keek zijn gast een ogenblik met een ongelukkig, verongelijkt gezicht aan, begon toen zachtjes te lachen, en zei:

— Nu, dan zal het er ook wel van komen.

Het is wonderlijk, en ik weet niet waar het aan ligt, maar men kan u bezwaarlijk een verzoek weigeren. Ik hoop echter niet dat die Barrells uit mijn bezoek afleiden, dat ik toenadering zoek.

— Gij kunt het bezoek bekorten, stelde zijn gast voor. Maar ik zou het appreciëren, als ik het gesprek in die richting mag sturen, dat men mij het gehele huis laat bezichtigen, riep Lord Aberdeen lachend uit. Gij weet hoe verzot ik ben op oudheden, en vooral op huizen.

— Gij kunt natuurlijk doen wat gij wilt, hernam Graaf Arbroath een beetje kortaf. Hij had er echter onmiddellijk spijt van, want hij stond op, kwam naast zijn gast staan en zei toen, met de hand op diens schouder:

— Misschien behoort ik niet meer in deze tijd. Misschien ben ik afschuwelijk ouderwets. Maar ik kan nu eenmaal niet meegaan met de hedendaagse stromingen; ik kan het niet dulden dat een edelman zich encanailleert met de dochter van een, ja, wat is hij eigenlijk, die Barrell?

— Ik geloof dat hij katoenfabrikant is of was, en ik vind het een heel fatsoenlijk beroep, zei Lord Aberdeen langs zijn neus.

— Mogelijk, maar daarbij wordt men geen multimiljonair, als men een Barrell is, want tussen ons gezegd en gezwezen, ik houd de man voor een domkop. Ik heb mij laten vertellen dat hij stom geluk heeft gehad op de Beurs en dan moeten er ook nog andere omstandigheden zijn, die ik niet ken, maar die hem tot een der rijkste mannen hier uit de streek hebben gemaakt. Bovendien is hij niet eens een Schot. Hij is maar een doodeenvoudige, simpele Cockney.

Graaf Arbroath had zoveel minachting gelegd in deze laatste woorden, dat Lord Aberdeen even moest lachen, maar reeds ging zijn gastheer alweer voort:

— Misschien doe ik verkeerd, niet mee te hullen met de wolven in het bos, maar ik kan er niets aan doen, ik gevoel bitter weinig voor die demo-

cratische neigingen van deze tijd. Ieder het zijne, ieder in zijn stand: dat is mijn leuze. En ik hoop van ganser harte, dat die dwaas van een Gerald zich nog eens zal bedenken, voor hij tot onherroepelijke dwaasheden overgaat. Die jongen is ook al aangestoken door het modernisme. Wat zei hij toch laatst weer aan tafel? Ah ja, nu herinner ik het mij. Hij zei, dat een kantoormeisje precies evenveel recht op geluk en op levensvreugde heeft als een hertogin. Nu vraag ik u waar het heen moet met deze wereld, als onze jongelui zulke meningen verkondigen, in het openbaar, terwijl ze hun eltje peuzelen. Neem nu uw geweer, dan zullen we eens zien of die fazanten van gisteren, die wij gemist hebben, nog op dezelfde plek zitten. Wij hebben dan nog ruimschoots de tijd voor het bezoek aan die snob Barrell.

Lord Aberdeen zag wel dat zijn gastheer op dat ogenblik werkelijk erg uit zijn humeur was, maar hij wist dat het niet zo heel lang zou duren. Lord Arbroath was een aristocraat in hart en nieren met inderdaad zeer ouderwetse opvattingen, die in deze tijd van nivellering en egalisering onmogelijk lang stand zouden kunnen houden. Hij had echter een goed hart, hij hield veel van zijn enige zoon, en als de jongen werkelijk ernstige plannen had, dan zou hij ze zeker niet tegenwerken.

Hij was de kamer al uit, een helder, zonnig vertrek gelijkvloers, dat met drie hoge en grote raamdeuren uitkwam op het grasveld voor het mooie, maar niet al te grote herenhuis. Hij floot de beide Ierse setters, die als dol in hun kennel rondsprongen, wel begripend waar het om te doen was.

Lord Aberdeen had zich intussen over de brede, eikenhouten trap naar de eerste verdieping begeven, en was daar een kamer binnengetreden, voorzien van een groot, breed balkon waar, aan een ouderwetse schrijftafel, dicht bij een der ramen, een jongeman zat te schrijven, die nog enkele woorden haastig op het papier bracht, toen omkeek en opstond, om de binnentredende

de tegemoet te gaan.

Deze jongeman was Charles Brand, de trouwe vriend en secretaris van John Raffles.

John Raffles, de meesterdief, de Grote onbekende, de schrik van Scotland Yard, die onder het pseudoniem Lord William Aberdeen enige dagen de gast was van Lord Irwin Ives, graaf van Arbroath.

Lord Arbroath had als lid van de Windsor Club, waarvan Aberdeen vice-president was, Raffles leren kennen, had hem een fijne vent gevonden, een echte kameraad, en, toen hij vernam, dat Aberdeen een groot liefhebber was van de jacht, hem en Brand op zijn kasteel uitgenodigd.

Brand stelde eveneens veel belang in allerlei oudheden en hij was nu bezig, uit een der oudste reeds vele eeuwen in de familie Arbroath zijnde archieven iets over te schrijven voor een verhandeling, die hij over de oudste kastelen van het zuid-oosten van Schotland wilde schrijven.

— Laat nu het werk maar wat rusten, Charles, neem je geweer, trek je waterlaarzen aan, en ga wat mee jagen.

— Heel graag, vanmiddag kan ik verder gaan.

— Zeg dan liever vanavond, want vanmiddag zullen wij zeer waarschijnlijk een bezoek brengen aan Kingsbarns Hall.

— Bij de Barrells? vroeg Brand verast. Dus is het je toch gelukt?

— Er is mij niets gelukt. Ik alleen zou er zeker niet zo gemakkelijk gekomen zijn, maar onze gastheer is uitgenodigd, en ik geloof dat hij geheime redenen heeft, waarvoor hij niet graag uitkomt, die hem haast dwingen, ditmaal die invitatie aan te nemen. Volgens geruchten staat Arbroath er niet zo heel goed voor. Zijn landgoed moet al zwaar verhuypothekerd zijn; men zou hem zelfs reeds kunnen «aanpakken» zoals de afschuwelijke term luidt, en Barrell schijnt het in de hand te hebben, wanneer dat geschieden zal. Bedenk wel, ik ben de zegsman niet, maar men praat er over in Kingsbarns en in Crail. Hoe dan ook, wij zullen

er vanmiddag heengaan.

Het is altijd mijn verlangen geweest dat huis eens goed te bestuderen. Weet je dat de sage luidt, dat het spookt in een deel van dat oude huis?

— Ja, dat heb ik op het marktplein van Crail nog dezer dagen horen vertellen, zei Brand lachend.

Onder het spreken hadden de beide trouwe vrienden zich snel klaar gemaakt en voegden zich bij Arbroath, die in het midden van de beschaduwde oprijlaan stond te wachten, ongeduldig om te vertrekken.

De fazanten werden inderdaad aangetroffen op de plek, waar zij behoorden te zijn, en Lord Arbroath keerde dus tamelijk opgewekt huiswaarts, maar zijn gelaat betrok weer, toen het naar twee uur liep en hij zich gereed moest maken voor het bezoek aan de nieuwe bureu, wie hij tot dusverre steeds niet-thuis had gegeven, toen zij het gebruikelijke bezoek wilden komen afsteken.

Om kwart voor drie verscheen Lady Sabine in de vestibule, terwijl zij haar handschoenen dichtknoopte. Bijna tegelijkertijd kwamen nu de drie heren opdagen, zodat het kleine gezelschap voltallig was.

Voor het hek stond het met twee paarden bespannen rijtuig te wachten. Want Lord Arbroath had weliswaar een auto, omdat het nu eenmaal niet anders ging, maar hij had een afschuw van dat vervoermiddel.

De auto werd dan ook alleen maar gebruikt voor lange afstanden, en Lord Arbroath zou liever nooit meer een voet buitenhuis hebben gezet, dan eigenhandig een stuurwiel aan te raken. Tomkins, die tevens koetsier was, had rijlessen gehad en trad op als chauffeur, of Gerald, of Sabine, of tenslotte de eerste de beste vriend, die toevallig aanwezig was, maar de eigenaar zelf nooit.

Tomkins liet dadelijk, op zijn hoge bok gezeten, een klappend geluid met de tong horen, de fraaie paarden trokken aan, en de wagen rolde over de brede grintweg naar het doel.

En men was nog geen kwartier on-

derweg of reeds staken in de verte de vier hoektorens op van Kingsbarns Hall.

Steeds hoger klom de weg, en voor het eerst sedert lange tijd voelde Raffles als een zalige bedwelming even die rust en die tevredenheid over zich komen waarnaar hij zijn gehele leven lang zo vurig gehaakt had. Hij leunde achterover in het rijtuig, en sloot even de ogen, om dat heerlijk gevoel van rust, van kalmte zolang mogelijk vast te houden.

Hij werd uit zijn gepeins wakker geschud door de luide, een weinig kras-sende stem van Lord Ives, die hoofdschuddend hoonde:

— Het verwondert me dat de vent het hele huis niet heeft laten vergulden. Dat noemt men nu restauratie. Moet je die nieuwe balkons zien met hun tierelantijntjes, dat hele nieuwe stuk, dat hij er aan heeft laten bouwen en dat er uitziet als een lelijk gezwel. En voor de zoveelste maal vraag ik mij af, waar de man het geld vandaan heeft gehaald om dat te bekostigen.

Raffles gaf geen antwoord. Maar zijn gastheer had gelijk. Afschuwelijk stak het nieuwe gedeelte, tegen het oude, bemoste gesteente van het hoofdgebouw af. Het landgoed lag nu bijna geheel ongedekt voor hen. Het kasteel was gebouwd in de echte Tudor-stijl met zware ronde hoektorens, bekroond met een spits leidendak, en men kon zelfs de overblijfselen nog zien van de ophaalbrug en van een kleine uitvalspoort, die, de een zowel als de ander, door de huidige eigenaar, die blijkbaar geen gevoel had voor oudheden, waren opgedoekt. Zo was dan ook het grootste gedeelte van de gracht verdwenen, die destijds rondom de gehele bezitting had heengelopen. Nu stond in een gedeelte van die gracht water, dat langs een heel prozaische weg werd afgevoerd, namelijk door een gewone rioolbuis, naar een klein riviertje, dat zich dwars over het schiereiland tussen Crail en Kingsbarns naar zee kronkelt.

Het bleek dat de Barrells de gasten reeds verwachtten, want de hele fami-

lie stond, als soldaten in het gelid, boven op het terras van drie treden, dat naar de monumentale voordeur leidde.

Daar stond mijnheer Barrell, een groot en zwaarlijvig man, met een breed doggengezicht, dat Brand al dadelijk tegenzin inboezemde. De kleine grijze ogen, gingen bijna geheel schuil achter het vet van zijn wangen, zijn voorhoofd was laag en bol, zijn neus was klein, rond, en glom als een klein tomaatje tussen het dikke wangvlees.

Een bijna ongelooflijk contrast met de nieuwe kasteel eigenaar leverde zijn vrouw op, een mager, schriel mensje, klein en met een droevige trek op het gelaat alsof er geen minuut van de dag voorbij ging, zonder dat haar het grootste onrecht werd aangedaan.

Misschien was mevrouw Marjam Barrell vroeger niet onknop geweest, waarop haar grote, melancholieke ogen ook nu nog wezen, maar thans was daarvan weinig meer te bespeuren. En men kon het zich bijna niet voorstellen dat het blonde, frisse kind, dat tussen hen beiden in stond, de vrucht was van hun beider liefde. Zij geelk noch op haar vader, noch op haar moeder, of althans had zij van de laatste niets meer dan de prachtige, grote ogen, die echter allesbehalve melancholiek keken, maar die glansden van levenslust en gezondheid.

Mijnheer droeg een nankingspak van een onbestemde kleur, die nog het meest naar de kleur van stro zweemde, mevrouw was heel eenvoudig in het zwart gekleed, en Ann droeg een kort rokje, hoge laarzen, onder het rokje een rijbroek, en verder een eenvoudige witte blouse, waarvan de mouwen waren opgeslagen, ze was blootshoofd en ze hield een karwats in de hand, ten bewijze dat ze waarschijnlijk zoeven van een wandelrit was teruggekeerd.

Aldus zag, naar het uiterlijk, de familie Barrell er uit, die daar boven op het terras de gasten stond op te wachten.

HOOFDSTUK II

MISS ANN VERSCHIJNT TEN TONELE

Mijnheer Joseph Barrell had een donderende stem, en hij zette die nog eens extra uit om zijn gasten te verwelkomen, met name « zijn waarde buurman » Lord Arbroath. Die stem galmde in de grote vestibule, en werd daar teruggekaatst door de met oude schilderijen en wapenborden behangen wanden. Aan de voet van de brede trap stonden twee gedaanten in een koperen wapenrusting, met de lans bij de voet, die vol aandacht schenen toe te luisteren.

Op het gebulder waren aanstonds een butler en een huisknecht komen toeschieten, wier diensten echter overbodig bleken, want de heer des huizes wilde zich het genoeg niet laten ontnemen, zijn gasten persoonlijk het gehele huis te tonen.

— Ik zal u laten zien wat ik ervan gemaakt heb, riep hij vol trots. Overal heb ik de versleten rommel er uit laten gooien en laten vervangen door iets beters. Stel u voor dat er niet eens vaste wastafels met stromend water waren.

— Dat was inderdaad een ernstig gemis, zei Raffles op een droge manier. Deze vestibule is waarlijk prachtig, mijnheer Barrell. Ik bemerk dat hier nog maar weinig veranderd is. Kijk toch eens naar de prachtige kleur van dat eikenhout, Charles. En let op de fraaie bewerking, het kostelijke houtsnijwerk. En ik zie tot mijn genoegen, dat die lansknachten in hun koperen uitrusting echt zijn. Want ik kan u verzekeren, mijnheer Barrell dat er op dit punt heel wat kitsch bestaat. Ik zou u zelfs de fabriekjes in Duitsland kunnen noemen, waar men antieke, Engelse, Franse, of als het moet Spaanse riddersharnassen bij het dozijn vervaardigt.

— Maar mij nemen ze niet zo gauw, mylord, bulderde de heer des huizes. Ik weet ook wel wat er te koop is,

Kijk maar eens naar die schilderijen. Daar hangt me voor een handje vol geld, wat? De namen van de schilders weet ik zo precies niet meer, maar er is een Van Dijk bij, een Hobbema, een Rubens, een Teniers...

Raffles had even een rondgang gemaakt, en de schilderijen bezichtigd. Brand zag duidelijk dat er een uitdrukking van spot en verbazing op zijn gelaat kwam en dat hij op het punt stond een opmerking te maken, maar zich wist te bedwingen. Raffles vergenoegde er zich mede, op te merken:

— Het zijn werkelijk heel aardige doeken. Heel aardig. En deze meubelen zijn echt. Wie weet, hebben ze wel bestaan in een vertrek van het koninklijk paleis te Windsor, toen koningin Elisabeth daar zetelde. Gij zijt te benijden, mijn waarde heer Barrell.

— O, er is nog veel meer, blufte de nieuwe eigenaar. Ga maar eens met mij mee.

Vrouw, schenk vast een borrel in. Ja, ik zeg het maar, zoals het mij voor de mond komt, graaf. Al heb ik gelukkig de duiten, ik ben maar een eenvoudig man gebleven en daar ben ik trots op. Al die adellijke hanzen... nu ja van de goede natuurlijk geen kwaad gesproken. Ann je kunt moeder helpen. Ik zal met de heren een rondgang maken en hun alles tonen natuurlijk voor zover het van belang is.

Wees zo goed mij te volgen heren.

De tocht door het oude slot begon. Inderdaad week het niet zoveel af van andere soortgelijke kastelen die in hetzelfde tijdperk waren gebouwd; er waren hoektorens met zuiver ronde vertrekken, er waren ruime zalen met boogramen, plechtig als kerkinterieurs en alleen gemeubeld met een paar zeer oude hooggerugde stoelen en een tafel op zware massieve poten, er waren smalle, schone, kleine, knaagende

gangen met verraderlijke trapjes er in, waarvoor telkens de donderende stem moest waarschuwen, en dan waren er ook verrassende uitkijkjes, uit een van die smalle torenvensters, op de zee.

Want op nauwelijks een kilometer afstand stuwde de zee haar branding tegen de rotsen, en men kon zelfs heel duidelijk in de verte de zeilen zien van enkele trawlers.

Men ging verder, en bezocht de onderaardse kerkers, de grote keuken, waarin nog de geweldige schoorsteen was, met het reusachtige spit, waaraan men een gehele os kon braden, welk instrument blijkbaar nooit meer gebruikt werd, tot duidelijk merkbaar leedwezen van mijnheer Barrell, die gaarne de dingen in het groot scheen te doen. Die keuken was anders een meesterstuk op zichzelf, een waar juweeltje, in zijn soort, waar het goed vertoeven was, voor de keukenmeid, een dikke matrone, het dienstmeisje en de huisknecht. De vloer was belegd met grote vierkante tegels, beurtelings blauw en wit, de ramen waren hoog en gewelfd, in het midden stond een blinkend wit geschuurde tafel; er was een aanrecht, waarop men met gemak een schaap, een hert en een ever tegelijk kon voorsnijden, kortom, het was een keuken als een droom.

En weer ging de kleine optocht verder en de dreunende stem van de eigenaar hield niet op met uitleggen. Hij liet de moestuin bewonderen, het fraaie park, een grote oppervlakte weiland, waar een drietal koeien graasden. Ook was er een Engelse tuin, met kunstmatige rotsen, een fontein, en als met een mes afgesneden bloembedden.

— Het nieuwe gedeelte zal ik u besparen, eindigde hun gids tenslotte, toen zij weer binnenshuis waren gekomen, door een zijdeur, die toegang gaf gaf tot het park. Ik denk daar logerkamers in te richten. Voor het ogenblik is het nog leeg. Modern en zonder... zonder ziel... zo zegt u dat immers, mylord?

— Ik zou niet gaarne zeggen dat al het moderne zielloos is, mijnheer Barrell, antwoordde Raffles glimlachend,

maar het oude heeft iets onweerstaanbaar bekoorlijks. Dat is zeker de deur naar het nieuwe gedeelte?

Barrell wendde heel even zijn vliezig gelaat naar Raffles, om hem met zijn grijze dichtbijeengeplaatste oogjes scherp aan te zien, en bulderde toen:

— Ja, dat is de verbindingsdeur. En als u soms lust hebt om de onbewoonde rommel te zien...

Hij had reeds zijn sleutelbos te voorschijn gehaald en trad op de deur toe, maar Raffles hield hem terug.

— Doe vooral geen moeite, mijnheer Barrell, zei hij. Ik stel er werkelijk niet het minste belang in. Wat zou er te zien zijn aan die lege, holle kamers? Laten wij liever de dames opzoeken, die niet zullen weten waar wij blijven. En beloof mij, dat ge mij nog eens zult uitnodigen om een paar dingen wat aandachtiger te beschouwen, die wij nu wat al te vluchtig naar mijn zin van oudheidkenner hebben afgedaan.

— Maar dat spreekt vanzelf, loeide mijnheer Barrell, zeer opgetogen blijkbaar over het vooruitzicht, zulk een hoge gast nogmaals te mogen ontvangen. Mijn huis staat voor u open, ik had bijna gezegd dag en nacht. Kom maar gerust aanlopen, wanneer u lust hebt. Er staat altijd wel een fles port en een kist fijne sigaren klaar, ha ha. Maar hier zijn onze dames.

Men was een vertrek binnengetreten, dat gebruikt werd als woonkamer. Het was een mooie, kleine zaal, op de eerste verdieping, waarvan men een heerlijk uitzicht had over de golvende heuvelen rondom, de weg naar Crail, de bossen in de nabijheid, en de zee.

En daar zat men nu bijeen en dronk men port en sherry.

Raffles zag, dat Graaf Arbroath de dochter des huizes tersluiks, maar zeer nauwkeurig op nam. Dat was dus het wicht, het nuffje, het dochtertje van de snob, met wie zijn enige jongen, erfgenaam van titel en fortuin, voor zover er van dat laatste nog wat over was, wilde trouwen.

De oude heer was eerlijk genoeg om toe te...

meisje was, een echte schoonheid, en bovendien een duifje zonder gal, onschuldig en zeker geen sluwe verleider. 't Was maar jammer, dat zij zulk een vader had. De man was eenvoudig onmogelijk. Men kon hem niet met goed fatsoen in zijn salon toelaten. Hij had een stem als een omroeper of een afslager, en de manieren van een marktkoopman. De moeder was een eenvoudig, stil mensje, dat maar het liefst niet opgemerkt scheen te willen worden. Zij liep maar geruisloos heen en weer, schonk glazen in, en keek schichtig, als een verschrikte hinde, als haar reusachtige echtgenoot het woord tot haar richtte.

Raffles, die dit alles volkomen onbevooroordeeld kon waarnemen, merkte wel, dat ook de kleine Ann een beetje nerveus was. Zij wist waarschijnlijk maar al te goed, dat zij in de vader van de jongen die haar liefhad, een krachtige tegenstander zou vinden. Zij moest weten, dat hij haar onwaardig achtte de vrouw te worden van een edelmam, al was zij dan ook schatrijk, door haar vader, en al was Gerald arm, omdat zijn vader arm was. En nog onaangener moest voor haar de toestand zijn, als zij tenminste wist, dat haar vader Lord Arbroath min of meer in zijn macht had, door zich het bezit te verzekeren van het grootste deel der hypotheeken, die de graaf langzamerhand op zijn bezittingen had moeten nemen om het hoofd boven water te houden.

Raffles zelf vond het meisje allerliefst. Zij was modern genoeg om onderhoudend te zijn, en toch niet al te zeer om op te vallen. Zij rookte zelfs niet. Zij dronk geen port mee, maar een glas limonade. Waarlijk, Raffles begon sympathie te krijgen voor dat frisse kind, dat zeker hard zou moeten vechten om het bezit van de jonge Gerald. Maar daarvan liet ze nu niets merken.

Hij had opgemerkt, dat het meisje hem een paar keren aandachtig had aangekeken, om dan snel, een beetje verlegen de blik weer af te wenden, zodra hun blikken elkander ontmoet-

ten, en hij begreep, dat Gerald waarschijnlijk al over hem gesproken had.

Hij zelf had de jongen nog maar enkele malen gezien en gesproken, en de knaap was hem goed bevallen. Er zat iets in hem. Hij aasde volstrekt niet op het fortuin van de Barrells, maar studeerde thans landbouwkunde, economie en handel.

En voor een jongen van zijn leeftijd, die tot dusverre altijd gewend was geweest uit een ruime beurs een beetje college te lopen, alle dure vermaken zich te veroorloven, is het een hele onderneming, dat nu alles maar vaarwel te zeggen, en hard te gaan werken, omdat harde nood het eist. Menig ander zou het er doodkalm op aan hebben laten komen, de bezittingen onder de hamer hebben laten brengen, en van de opbrengst nog zoveel mogelijk geprofiteerd hebben.

Raffles nam zich voor, die twee verlieden eens wat van naderbij te bekijken, hun gangen te volgen, en dan, als het nodig mocht zijn, een weinigje voor Deus ex machina te spelen.

Maar nu werd zijn aandacht weer getrokken door de bulderende stem van zijn gastheer, die uitriep:

— Ik geloof niet aan die malligheid. Praat mij toch niet van spoken. Wij zijn moderne mensen.

— Dat zou u niet moeten zeggen tegen Marianne, de keukenmeid, vader, zei Ann lachend. Die zweert wel degelijk bij haar geestverschijningen en haar spoken. Zij zegt dat een deel van dit kasteel behekt is, omdat er eeuwen geleden eens een edelman in zijn bed vermoord moet zijn.

— En hoe manifesteren zich dan die verschijningen, miss, als ik vragen mag? vroeg Raffles glimlachend.

— O, meestal door een kermend gezucht, dat uit de grond schijnt op te rijzen, en dat klinkt als het loeien van de wind.

— Het zal de wind ook wel zijn, die loeit, bulderlachte mijnheer Barrell. Blijf me van het lijf met die bakerpraatjes.

— Neen, het zijn echte kreunende geluiden, die uit de grond oprijzen, va-

der. Zij zegt, dat de grond er soms van dreunt. Vooral als de wind op de kust staat doen de spoken zich gelden, verzekert zij. Soms is het zo erg, dat een deel van het oude huis ervan trilt op zijn grondvesten.

— Gekheid! riep mijnheer Barrell weer, die nu ineens boos scheen te worden. Marianne bazelt maar wat. Heb je nog meer van dat moois?

— O, zij zegt ook dat er, toen zij pas hier was, op donkere nachten, als er een storm stond, geesten te zien waren tussen de heuvels, die rondgingen met lichten, die als vlammen uit hun hoofd opstegen.

— En gebeurt dat nu nooit meer? vroeg Brand, die een lachje met moeite onderdrukte.

— Neen, in de laatste jaren is zo iets niet meer voorgekomen, antwoordde het meisje, zelf lachend. En dan komt er natuurlijk nog bij, dat er in de kelders, onder een der hoektorens, jammerklachten gehoord werden en het rammelen van ketens.

— U kent dat wel, 't gewone spokengezucht, gekerm, gerammel van kettingen, alles compleet, zei mijnheer Barrell droogjes. En schenk jij onze gasten nog maar eens in en presenteer sigaren. Mylord, ik hoop, dat uw zoon het goed maakt? Voert de jongen wat uit tegenwoordig?

De vraag kwam zo volkomen onverwacht, dat graaf Arbroath zijn gastheer een ogenblik verbluft zat aan te kijken. Toen gaf hij ten antwoord, tamelijk uit de hoogte:

— Mijn zoon maakt het heel goed, dank u. En ik ben over zijn ijver niet ontevreden. De jongen werkt nu hard om zich wat inzicht te verwerven in de land- en tuinbouw, en in het beheer van grote landgoederen.

— Zo, zo... en denkt hij werkelijk aan die kennis naderhand wat te zullen hebben?

De vraag was zo grof en zo kennelijk gedaan met het doel om te kwetsen of te grieven, dat Lord Arbroath reeds wilde opstaan, om met een paar nietszeggende woorden van verontschuldiging te vertrekken, maar Raffles wist

met fijne tact de situatie te redden, door luchtig op te merken:

— Ja, inderdaad, de jongelui van tegenwoordig pakken de zaken flink aan. Men weet nooit wat er gebeuren kan. Ik acht het best mogelijk, dat de jonge Gerald binnen korte tijd inderdaad alle gelegenheid zal hebben, de kennis die hij zich nu eigen maakt, aan de praktijk te toetsen. Al zijn de omstandigheden nu moeilijk, zij konden wel eens eerder veranderen, dan iemand kan verwachten.

De opmerking bezorgde hem een dankbare blik uit de mooie ogen van Ann.

Even trad er een onaangename stilte in, en voor korte tijd was ieder met zijn eigen gedachten bezig.

Wat Raffles betreft: vijf minuten in het gezelschap van mijnheer Joseph Barrell was voor hem ruimschoots voldoende geweest om de man te leren kennen. Het was duidelijk dat hij van zijn kant niets liever wenste, dan zijn dochter in het huwelijk te zien treden met een gravenzoon, die naderhand, zoal niet een fortuin, dan toch een eeuwenoude titel zou erven. Het geld kon hem eigenlijk niet zoveel schelen, maar het was een prachtig vooruitzicht, om die oude, trotse edelman een toontje lager te laten zingen, als die soms in zijn hoofd mocht krijgen zich te verzetten tegen dat huwelijk.

Joseph Barrell zei dat niet met zoveel woorden, maar dat behoefde ook niet, Raffles doorzag hem. Zijn vrouw bleek volstrekt niets te hebben in te brengen. Barrell scheen haar aanwezigheid in de kamer nauwelijks op te merken. En het was duidelijk, dat het kleine vrouwtje altijd voor hem gebedd had en het nog deed. Er viel niet aan te twifelen, dat de wil van die geweldige kerel met zijn bulldoggengezicht voor haar wet was, en dat zij zich vergenoegen moest met de rol van huishoudster, van een ondergeschikte.

Maar Raffles had moeder en dochter enkele malen een blik zien wisselen, die bewees dat er innige verstandhouding bestond, een soort van stilletjes geheimgehouden komplot, en dat al he-

staan moest hebben toen de kleine Ann nog nauwelijks kon lopen of begrijpen wat er gezegd werd.

Raffles nam zich voor, eens wat nader kennis te maken met dat mooie, jonge ding, die zelfs geen enkele gedachte scheen te wijden aan rijkdom

of adel, en alleen maar haar hartje deed spreken. Hij zou wel eens willen weten hoe zij zou handelen, als mijnheer haar strenge vader zich eens plotseling, om welke reden dan ook, tegen een huwelijk zou verzetten.

HOOFDSTUK III

DE DONDERENDE STEM

Er waren enkele dagen verstreken sedert het bezoek aan Kingsbarns Hall, en Raffles had zich die tijd ten nutte gemaakt, om een wit voetje te krijgen bij mijnheer Joseph Barrell, hetgeen voor een man van zijn hoedanigheden al heel gemakkelijk was, als hij daarop zijn zinnen had gezet.

Raffles had reeds eenmaal, door Brand vergezeld, de thee gebruikt bij de Barrells, en had al een invitatie ontvangen om te komen lunchen en vervolgens met mijnheer te gaan jagen op wat deze « zijn jachtgronden » noemde, ofschoon zij op dat tijdstip niet heel veel groter waren dan een klein stadsplantsoentje.

En tijdens dat theeuurtje had Raffles al aanstonds het doodeenvoudige veldtochtplan van de voormalige katoenfabrikant kunnen vernemen. Het bestond hierin:

Als die « adellijke Hans » zijn toestemming gaf tot het huwelijk dan was alles goed, en dan zou hij de hypotheek nooit opvorderen, als Lord Arbroath al de grond, waarop die papieren betrekking hadden, als huwelijksgift aan zijn dochter meegaf. Want op contanten viel er natuurlijk niet te rekenen. De Arbroaths waren op dit ogenblik zo arm als kerkratten, en moesten leven van de rente van een kapitaal dat niet meer dan ten hoogste veertigduizend pond sterling kon bedragen. En dat is voor een burgerman in Londen zeker een heel behoorlijk bedrag, maar het betekent niets, als men daarvan ten

zo uitgestrekt landgoed met een oud kasteel, en tien of twaalf bedienden moet onderhouden.

Bleef de oude heer echter koppig, dan zou het hem bezuren. Dat had mijnheer Barrell met veel nadruk en een harde vuistslag op de tafel gezwoeren. Dan zou hij hem aanpakken en stevig ook. Hij moest niets hebben van al die koude drukte, al die misplaatste trots van zo'n kale edelman. Eigenlijk was het aan hem, Barrell, om er nog eens over te denken, alvorens hij zijn « enig geliefd kind » zou uithuwelijken aan een wijsneus, die toch eigenlijk gezegd nog niet veel in de melk had te brokkelen, die zelfs nog niet eens helemaal was afgestudeerd, en die rondging met het zotte denkbeeld, nog eenmaal zijn eigen bezittingen te kunnen beheren alsof hij daar ooit een vierkante decimeter van in handen zou krijgen, als Barrell eens zijn handen van hem aftrok.

Het was alweer twee dagen na die lunch, toen Gerald Ives plotseling met een paar dagen vacantie kwam overwippen uit Glasgow, waar hij studeerde.

Hij en Brand werden dadelijk goede vrienden, en Raffles vatte onmiddellijk genegenheid op voor de energieke knaap met zijn open, eerlijk gelaat, zijn heldere ogen en zijn aristocratische denkwijze, die echter brede opvattingen en een gezond oordeel niet uitsloot.

Hij kon een jaar of 25 zijn. Hij was op de Landbouwschool de eerste van

zijn jaargenoten, een allround athleet en hij had een uitnodiging voor de Olympische spelen.

— Ik zelf voel er echter niet veel voor mylord, zei Gerald lachend, toen zij die prachtige herfstdag aan het ontbijt gezeten waren. Ik wil maar liever blijven studeren. Des te eerder kan ik hier mijn taak aanvangen. Wat zegt gij ervan, vader?

De oude Arbroath zat met een strak ja bijna stuurs gezicht aan tafel, en had nog maar heel weinig gezegd. Hij maakte nu een gebaar van onbeheerste ontevredenheid, en barstte toen uit:

— Lord Aberdeen weet evengoed als ieder ander, jongen, en ik behoef het dus niet onder stoelen en banken te steken, dat er wel weinig te beheren zal vallen. Ik heb je dat al een paar maanden geleden gezegd, en het is er niet beter op geworden.

Een ogenblik had Gerald heel bedrukt gekeken, maar nu klaarde zijn gelaat weer op, en hij zei lachend:

— Kom, vader, wij zullen heel wat kwijt zijn geraakt maar er zal nog altijd genoeg overblijven. Ten slotte, als ik hard werk, en zorg dat onze landerijen weer renderen, dan kan ik toch immers onze hypotheek inlossen?

— Een goed vriend zou ze, bijvoorbeeld, voor u kunnen overnemen, iemand die het goed met u meent, merkte Raffles nu glimlachend op. Maar dat zal niet behoeven, waar de hypotheekhouder immers spoedig tot de familie zal behoren.

Gerald kreeg een kleur en wierp een schichtige blik op zijn vader, die met opengeneven lippen een balletje brood zat rond te rollen tussen zijn spitse vingertoppen en niet eens scheen te hebben gehoord waarover het ging.

Maar dat was maar schijn, want hij hief ineens het hoofd op als iemand, die een vast besluit heeft genomen en zei, zijn zoon vast aanzierende:

— Luister, Gerald, ik moet je eens wat zeggen: ik denk dat er van dat huwelijk niets kan komen. Stil, laat mij uitspreken. Lord Aberdeen is een te goed vriend van mij, dan dat ik zou moeten schrijven omdat hij er bij is. Ik

heb juist gisteren in de stad dingen horen fluisteren van die, die vent hiernaast, die me allesbehalve aanstaan, en die, als er maar de helft van op de waarheid berust, een huwelijk tussen zijn dochter en jou onmogelijk maken.

— Leent u het oor aan lasterlijke kletspraatjes, vader? riep Gerald uit, die nu heel bleek was geworden. Dat zou ik niet van u gedacht hebben. Mr. Joseph Barrell is een rijk man en heeft daarom veel vijanden. Die bekladden hem natuurlijk. O, ik zal niet zeggen dat ik zelf met hem dweep, en als Ann en ik eenmaal getrouwd zijn, dan zal ik wel zorgen...

Hij moest even ophouden, want Raffles, na Brand een snelle wenk te hebben gegeven was opgestaan, en zei nu:

— Neen werkelijk, Lord Arbroath, dit is een zaak, die alleen u beiden betreft. Mister Brand en ik gaan eens een kijkje nemen in de omgeving.

— Gaat gij naar hier naast? vroeg Arbroath en er lag bitterheid en ook wat naijver in zijn stem.

Raffles schudde het hoofd, en zei, Arbroath met een eigenaardige blik aanzierende:

— Neen, dat niet, mylord. Tenminste het ligt niet in mijn voornemen. En gij moet er niet boos om zijn als ik daar wel eens een bezoek breng. Kom, aan, gijzelf moet toch de kleine Ann een allerliefst meisje vinden.

— Dat is zij, mylord, werkelijk, dat is zij.

— En een hart van goud, riep Gerald uit, die nu weer vuurrood was geworden.

Raffles echter had Brand onder de arm genomen, en voerde hem nu met zich mee. Zij namen in de vestibule hun regenjassen van de kapstok, want het zag er uit, alsof het weer nu toch eindelijk zou omslaan. Er was een vrij heftige wind opgestoken, terwijl de zon, die tot dusverre zo warm het aardrijk had gekoesterd, nu en dan achter een wolk verdween.

Nadat Raffles een poosje met grote stappen had voort gelopen, swijgend,

en met gebukt hoofd, vroeg Brand, die hem een tijdje van terzijde had gade-geslagen:

— Wat heeft deze wandeling eigenlijk te betekenen, Edward? Het gaat, geloof ik, regenen en de wind steekt krachtig uit zee op.

— Dat is juist wat ik nodig heb, antwoordde Raffles laconiek. Dan kunnen wij de spoken eens horen. Charles, ik kan je niet zeggen hoe dat oude slot, waarin nu die Barrell woont, mij fascineert. Is je soms iets opgevallen in het verhaal van de oude keukenmeid?

— Over de spoken, bedoel je? Wel, het was het gewone bakerpraatje.

— Goed, laat het een bakerpraatje zijn. Maar het moet je dan toch getroffen hebben, dat die geluiden zich steeds zo sterk lieten horen bij een krachtige zeewind. En wat zeg je van die geruchten, die er omtrent Joseph Barrell lopen in de stad?

Brand keek hem verbluft aan, en zei toen verwonderd:

— Wat heeft dat nu in 's hemelsnaam met elkander te maken? Welk verband is er?

— Misschien geen enkel verband, maar het zijn alle twee geruchten, en... er is geen rook zonder vuur. Je zult het later wel begrijpen, denk ik. Laten wij voortmaken.

— Maar heb je dan een bepaald doel?

— O, ja. Ik wil eens gaan onderzoeken hoe het staat met die bulderende geluiden onder de grond, en de gelegenheid is nu gunstiger dan ooit, want er komt een storm opsteken uit zee, die binnen een paar uren zijn grootste hevigheid wel zal hebben bereikt. Maar voor de regen neerklettert moeten wij liefst een beschutting hebben.

— Je bent dus van plan een bezoek te gaan brengen bij de Barrells?

— Neen, dat is niet juist. Ik wil wel zijn kasteel bezoeken, maar niet hemzelf.

— Nu, dat is weer eens een zeer duistere zaak, mompelde Brand hoofdschuddend. Ik geloof, dat ik het niet mis heb, als ik zeg dat er iets gaande

is, iets geheimzinnigs, dat je mij niet wilt vertellen.

— Van willen is geen sprake, amice. Maar ik vind het veel leuker, het als een verrassing voor je te bewaren. Ik kan mij wel vergissen, en als ik je nu alles vertelde, zou ik een dwaas figuur slaan, als het eens niet uitkwam. En je kent mijn zwakheid op dat punt: iets ergers ken ik bijna niet. Wacht dus rustig af, ik moet het ook wel doen.

De beide vrienden moesten nu wel enige tijd zwijgen, omdat zij tegen de helling van de weg moesten optornen, terwijl de wind iedere minuut krachtiger werd. Zij moesten hun capes en hun hoeden met beide handen vasthouden. Maar spoedig kregen zij enige dekking, want de weg maakte een kromming, liep langs de hoge muur van het oude kerkhof, die de wind opving, en nog wat later stonden zij in het dennbos, dat zich terzijde van de bezitting uitstreckte. Het was juist beginnen te regenen, en er hing nu plotse-ling, nu de zon weg was, een waas van onzegbare melancholie tussen de hoge, natte, bomen, de grond was week, de voet zonk diep in de dennennaalden. Zij gingen zwi-gend verder tot Raffles plotseling bleef staan, bij een der grootste dennen, waarvan de bast met een ring witte verf beschilderd was.

Hij keek Brand glimlachend aan, als iemand, die een vraag of een opmerking verwacht, maar toen die uitbleef, zei hij:

— Zie je die geringde boom?

— Natuurlijk. Het is het gewone teken dat een boom moet geveld worden, antwoordde Brand.

— Zeker, op die wijze worden de bomen langs de openbare wegen aangegeven, die onder de bijl van de haker moeten vallen. Maar zie je er hier dan nog een in de buurt?

Brand keek rond, wees toen voor zich uit, en riep:

— Daar zie ik er nog een, op zowat honderd passen hier vandaan.

— Precies. Nu nog een derde, als ik je verzoeken mag.

Brand begon weer te zoeken, geamuseerd, maar hoe hij ook keek, meer

dan twee bomen met ringen er om waren er niet.

Intussen had Raffles al die tijd aandachtig om zich heen getuurd. Hij haalde de schouders op, en zei:

— Ringen om twee bomen in een geheel bos, Charles. Denk daar eens over na. Waarom zou men die twee bomen willen vellen, en alleen maar die twee? Die ringen beduiden heel wat anders.

— Maar wat dan? vroeg Brand, zeer verwonderd.

— Beste Charles, deze hier is de vizierklep, en die boom daarginds is de vizierkorrel. Begrijp je het nu? Ga bij deze boom staan, kijk dan recht langs de ring van de andere, en zeg me dan eens wat je ziet?

Brand deed wat hem gezegd werd, en riep toen aanstonds uit, met een kreet van verbazing:

— Wel, ik zie de zee.

— Juist, de zee, en maar een klein stukje er van. Doe maar drie of vier stappen naar links of naar rechts, en je zult bemerken dat aanstonds het uitzicht op dat stukje zee je benomen wordt door vooruitspringende rotsblokken. Het is misschien van meer betekenis dan je denkt, amice, zei Raffles ernstig. Ik vermoed dat het geen heel goede betekenis heeft. Je kunt duidelijk zien dat die witte ringen goed onderhouden worden en telkens opgeverfd, als zij dreigen uitgewist te worden. En ik weet dat het nog pas eergisteren is gedaan.

— Hoe weet je dat?

— Omdat ze de dag te voren nog maar flauw zichtbaar waren. Het is jammer, dat ik de schilder zelf niet heb kunnen zien, maar hij zal wel een vriend zijn geweest van Barrell, denk ik...

Brand wilde een opmerking maken, maar Raffles had hem alweer onder de arm gegrepen. Hij voerde hem met zich mee, dwars door het bos, waar de bomen nu weer wat dichters op elkaar stonden, totdat hij hem plotseling achteruit trok, achter een klein, houten bergschuurtje, waarvan de deur nog maar aan een hangsel hing. Overal waken de planken, en het huisje was

zelfs voor een stal al niet meer bruikbaar.

— Ga daar staan en houd je mond, beval Raffles fluisterend.

— Wat is er dan in 's hemelsnaam? vroeg Brand op dezelfde zachte toon.

— Daar komt Barrell aan, gaf Raffles ten antwoord.

— En moeten wij ons voor hem verscholen houden? vroeg Brand weer, wiens verbazing ieder ogenblik steeg.

— Ja, onder deze omstandigheden wel. Kijk door de reet van die plank, dan kun je hem zien.

De beide mannen stonden nu achter het schuurtje en door een brede spleet tussen twee planken en de geopende deur heen kon Brand een gedeelte van het bos overzien, waar zij nog zoëven gelopen hadden. Tot zijn niet geringe verwondering zag hij hoe Joseph Barrell kwam aanlopen, gestoken in een plastic-regenjas en met een zuid-wester op het hoofd. Hij had een langwerpige voorwerp onder de arm, en bleef staan bij de geringde boom. Het langwerpige ding bleek een verrekijker te zijn, in een lederen foudraal. Hij leunde tegen de boom, bracht de kijker voor het oog, richtte het instrument zeewaarts en bleef zo een ogenblik onbeweeglijk zoeken, totdat hij, blijkbaar tevreden, de kijker weer ineen-schoof, in het foudraal bergde en toen regelrecht op het bergloodsje afkwam.

Hoewel Brand nog altijd in de verste verte niet begreep wat er eigenlijk gaande was, zag hij op dat ogenblik iets op het gelaat van de dikke, grote man, dat hem waarschuwde, zijn aanwezigheid door geen enkel gebaar of woord te verraden.

De beide mannen waren iets terzijde gegaan, en vatten post achter een paar struiken.

En zo konden zij zien hoe Barrell de schuur binnentrad, in de schemering die daar heerste, iets leek te verzetten, vloekte, en daarop heenging.

Zij konden duidelijk zien hoe hij met het kijkerfoudraal onder de arm geklemd, de richting insloeg naar het kasteel. Zij konden hem bijna volgen tot waar het bos in de moestuin overging.

Daar gekomen, scheen hij zijn overjas te openen en er de kijker onder te verbergen. Toen verloren zij hem uit het oog.

Zij wachtten nog even, liepen toen om de schuur heen, waarna Brand er binnen trad, terwijl Raffles bleef uitkijken.

Hij vond in de schuur echter niets dan wat bijna geheel vergaan touw, wat zeildoek, en tenslotte een kistje, halverwege gevuld met kaarsstompjes. Verder stond er in een hoek een oude lantaarn, en dat was alles.

— Laten we maar verder gaan, zei Raffles. Wij zijn hier aan het nieuwe gedeelte, als ik mij niet vergis. Goede hemel, wat is het lelijk. Er hadden ook wel wat meer ramen in aangebracht mogen worden. Voor geen geld zou ik als zijn gast, in die aanbouw willen wonen.

— Ik geloof ook niet dat hij er erg op gesteld zou zijn, daar gasten te huisvesten.

Raffles had onder het spreken aandachtig om zich heen gekeken. Het regepte op dat ogenblik hard, en niemand of niets liet zich zien.

Het bos strekte zich, van de nieuwe aanbouw af gerekend, nog omstreeks tweehonderd meter uit, ging dan over in een grasvlakte, welke weer werd afgezet door een hoge heg. Daar achter lag een strook heidegrond, die hier niet breder was dan vijftig of zestig meter, en tenslotte de hoge, nieuwe muur. Achter die muur bevonden zich de klippen, waarop de golven met woeste kracht braken.

Toen Raffles zich overtuigd had dat volstrekt niemand in de nabijheid was, haalde hij eensklaps uit zijn zak een paar lange, stevige krammen, zoals men die wel gebruikt om zware schilderijen aan op te hangen, en sloeg die met behulp van een korte schoenmakershamer, de haak naar beneden gekeerd, in de stam van een dikke beuk, die zelfs Henderson onmogelijk had kunnen omspannen. Hij sloeg er drie boven elkaar, zover hij kon reiken. Brand besepte eigenlijk nog niet eens goed wat het plan was van zijn vriend,

toen Raffles de hamer alweer in zijn zak gestoken had, de voet op de onderste haak had gezet, de handen tegen de dikke stam steunde en zich optrok. Toen hij op de tweede haak stond kon hij reeds een dikke tak grijpen, en zich daar nog verder aan optrekken. Nog geen tien tellen later had hij zich over die tak voortgeschoven tot een hogere, dünnere, en ook langere, die hem als het ware deponeerde op de vensterbank voor het hoekraam van de eerste verdieping van de uitbouw. Hij schoof het raam met het grootste gemak omhoog, tastte weer in zijn zak, en liet nu het keurig opgerolde touw ladder tje van zijde en staal neer, dat niet veel meer plaats innam dan een gewone camera-driepoot.

— Vang de hamer op! Charles, riep hij. Sla de haken eerst weer los. Steek ze in je zak, en klim omhoog.

Brand, plotseling aangestoken door een zekere opwinding, deed vlug wat hem gezegd werd, sloeg de haken uit de boom los, klauterde tegen de touwladder op, die Raffles daarboven eenvoudig vasthield, door zich met beide voeten schrap te zetten tegen de vensterbank en een ogenblik later stonden de vrienden naast elkaar in een volkomen gemeubeld vertrek. Brand wilde reeds eens gaan rondkijken, toen Raffles hem aan de schouder terughield en zachtjes beval, na het raam te hebben dichtgeschoven:

— Wacht even, amice. Denk aan je modderschoenen. Ik weet wel dat hier maar hoogst zelden iemand komt, maar we mogen niets aan het toeval overlaten. Trek uit je laarzen. Zet ze ondersteboven in deze kast hier, met de zolen omhoog.

— Dus op mijn sokken... ?

— Dat zou niet erg zijn, Charles, maar ik heb hier je eigen tennisschoenen in mijn zak. Ja, ik ben een wandelende winkel, zoals je merkt. Heb je ze aan? Dan maar naar beneden. Maar wacht nog even. Zeg me eens, merk je niets bijzonders?

Brand stond een ogenblik heel stil, en antwoordde toen, onwillekeurig zijn stem wat latende dalend:

— Onder onze voeten, het lijkt wel of de vloer trilt.

— Denk om het bakersprookje van de keukenmeid, amice, zei Raffles met een glimlach. Het is de donderende stem, die uit de aarde opklinkt. Om wat

natuurlijker te spreken: het is het zee-water, dat door de opkomende vloed en de straffe oostenwind met kracht gedreven wordt door de gaten en gangen in de rotsachtige bodem onder onze voeten.

HOOFDSTUK IV

ONDER DE GROND

Plotseling was het alsof een gordijn werd opgetrokken voor de geest van Brand.

Nog had Raffles eigenlijk niets opgehelderd, en toch was het Brand, alsof hij eensklaps een helder inzicht kreeg in sommige zaken, die hem verbaasd hadden, en waarvoor hij geen oplossing had geweten.

Zwijgend en haastig trok hij de schoenen aan, die Raffles hem had toegereikt, deze sloot de wandkast af, stak de sleutel in zijn zak. Daarop opende hij behoedzaam de kamerdeur en toen zich volstrekt niets liet horen begonnen de beide vrienden voorzichtig de trap af te dalen, totdat zij gelijkvloers waren.

Hier stonden zij weer stil, en luisterden aandachtig. Er viel echter niets anders te horen dan het zonderlinge, eentonige geraas, dat scheen op te stijgen uit de bodem, die heel flauw scheen te trillen, precies als in de nabijheid van een werkende vulkaan.

Brand begreep het nu ook: dat doffe gerommel kon slechts afkomstig zijn van het vloedwater, dat met verbazende kracht en onstuimigheid binnendrong in de onderaardse kanalen en groeven, die in verbinding stonden met de zee. Bij gewone vloed kwam het water zelden zo ver, maar bij hoog water, en als de wind recht op de kust stond drong de zee tot ver in het land door, of beter gezegd, er onder.

Maar liepen die gangen dan tot onder het huis? zo vroeg hij zichzelf af, en hadden de bouwmeesters, dit wetende, toch het huis op die plek durven neerzetten? Bevond zich alleen het nieuwe gedeelte boven die rotsplaten

in de grond?

Hij keek naar Raffles, en zag dat deze heel bedaard zijn revolver uit zijn zak had genomen, en nakkeek.

Het was duidelijk dat Raffles gevaar vreesde, maar Brand kon zich nog steeds niet voorstellen, van welke aard dat gevaar wel zou kunnen zijn. Wel had hij het vage besef, dat er aan dit huis iets eigenaardigs was, iets geheimzinnigs, en het was ook wel zeker, dat Joseph Barrell daar iets mee te maken had.

De twee mannen bevonden zich in een kale, met tegels bevloerde vestibule, met aan de muur een paar stopcontacten voor het electrische licht. Er waren drie deuren. Eén voerde naar buiten, maar bleek gesloten te zijn, en de andere bracht de verbinding tot stand tussen het nieuwe en het oude gedeelte van het kasteel Crail.

Mochten hier werkelijk ooit gasten gehuisvest worden, dan zouden die zich zeker wel eens afvragen, welk nut de zware grendels hadden, welke aan de binnenzijde van die deur waren aangebracht.

Behalve een trap naar boven, was er een derde deur, die op een kier stond, en die toegang bleek te geven tot een donker vertrek met luiken voor de ramen, en met dikke bouten afgesloten.

Brand had zijn zaklantaarn ontstoken, en lichtte om zich heen. Er waren twee wandkasten, waarvan er een op slot was, en zonder sleutel, er was een open haard, en natuurlijk waren ook hier een paar stopcontacten, zoals men die, in iedere moderne woning,

Ook Raffles liet zijn blikken aandachtig om zich heen gaan. Hij stamp- te eens op de vloer, liep langs de wan- den, klopte er hier en daar op, en bleef toen staan voor de schoorsteen.

Dadelijk kwam bij hem de gedachte op, dat deze open haard wel zeer groot was voor zulk een betrekkelijk klein vertrek.

Raffles stapte over het hardijzer heen, en lichtte toen met zijn krach- tige zaklantaarn zorgvuldig in alle hoe- ken en gaten. Hij keek ook omhoog, in de verwachting, door de nog ongebruik- te rookgang heen een stukje van de hemel te kunnen zien, maar daarin kwam hij bedrogen uit. Of de schoor- steen maakte een knik, of het was geen schoorsteen. Raffles scheen zich hier- over in het minst niet te verwonderen, maar zette zijn onderzoek voort.

De haard was omgeven door een mantel van namaak marmer, niet erg mooi, en allesbehalve in overeenstem- ming met de kostbare inrichting in het overige gedeelte van het huis.

De wanden van de eigenlijke haard- stede waren van gewone bakstenen, en tamelijk ruw en slecht gemetseld, zo- als het scherpe oog van Raffles dade- lijk zag.

Hier en daar pulde er de kalk in dikke proppen uit, reeds lang hard ge- worden, ruw en brokkelig. De haard- stede had een ijzeren bodemplaat; no- dig indien men er ooit toe mocht over- gaan, hier een ouderwets haardvuur aan te leggen. Het was echter duidelijk te zien dat deze schoorsteen nog nooit gebruikt was.

Brand, die naderbij was gekomen, maakte een opmerking in die zin, en Raffles zei kalm:

— Die haard is ook helemaal niet gebouwd om als stookplaats gebruikt te worden, amice.

Onder het spreken, rukte Raffles hier en daar aan de brokjes kalk, die echter al stevig verhard waren, richtte zich daarna weer op, plantte de vuisten in de zijde, en nam het koperen haard- ijzer eens in ogenschouw. Hij vatte het aan een der uiteinden op, waar het ijzer een ronde knop vormde, maar het was

stevig in de vloer bevestigd, want er was geen verwrikken aan. Met het an- dere uiteinde had hij al evenmin suc- ces.

Maar Raffles bezat een buitengewoon geduld, als hij iets onderzocht. Hij had dadelijk iets vreemds aan dat haard- ijzer gevonden, en daarom gaf hij het nog niet op. In plaats van het haard- ijzer nu rechtstandig omhoog te trek- ken, hetgeen eenvoudig onmogelijk was, bewoog hij het eerst een klein weinige naar achteren, of probeerde dit tenminste. Toen hij zag dat het niet ging, deed hij hetzelfde in voorwaartse richting.

Nu glimlachte hij met voldoening, daar hij bemerkte, dat het ijzer zich nu een weinig liet verplaatsen, ze- ker niet meer dan een paar centimeters. Toen stuitte het weer, en nu kon hij het ijzer gemakkelijk oplichten.

Nauwelijks had hij het een paar de- cimeters aan het ene uiteinde van de vloer gelicht, of met veel lawaai van ijzer en piepende scharnieren, kantelde de ijzeren bodemplaat in de haardste- de over haar gehele breedte en lengte, en maakte op die wijze een rechthoe- kig gat vrij, bijna een meter twintig lang, en omstreeks een meter breed.

Brand slaakte een kreet van verras- sing, maar Raffles keek hem verbaasd aan en zei:

— Had jij soms iets anders ver- wacht? Ik zocht naar een opening die naar beneden moest voeren, en ik wist dat ik die zou vinden ook, al had ik er uren aan moeten besteden.

Kijk eens, hoe knap dit gemaakt is. Het is een zogenaamde bajonetsluiting, zie je wel? Het lijkt alsof het haard- ijzer onwrikbaar aan de vloer is beves- tigd, maar dat is slechts schijn.

Stevig, keurig werk. Heel wat beter dan het metselgeknoei van de haard.

Raffles had een stap naar voren ge- daan en boog zich over het donkere gat heen, toen Brand zijn hand op zijn arm legde en, met een stem, die hij onwillekeurig dempte zei:

— Luister eens, Edward, ik begin te geloven, dat dit een gevaarlijke onder- neming wordt. Zou het daarom niet be-

ter zijn, ons eerst van de bijstand te verzekeren van onze brave Henderson, onze sterke reus?

— Beste Charles, om James Henderson nu op dit ogenblik hier te krijgen, zou ik al dit werk weer ongedaan moeten maken, en daar heb ik geen zin in. Thans is het gevaar stellig nog het geringst. De dingen die ik vermoed, die gebeuren niet overdag, maar onder bescherming van de duisternis. Ik beloof je echter, dat ik straks een telegram aan Henderson zal zenden, zodat hij nog voor het invallen van de schemering bij ons kan zijn.

— Je verwacht «het» dus voor vanacht?

— Stellig. Anders zou Barrell niet naar zee hebben uitgezien. In de schuur zocht hij al naar de kaarsen zeker om zich te overtuigen of de vocht ze niet bedorven had. Met een daarvan geeft hij stellig lichtseinen, bij de geringde boom. Want het is duidelijk dat men van een zeker punt van de zee die boom evengoed moet zien als omgekeerd.

— Maar heb je wel bedacht dat wij ons niet vermomd hebben? Zal men het niet uiterst vreemd vinden dat Lord William Aberdeen en zijn secretaris zulke tochten ondernemen, door een raam naar binnen te komen en met behulp van klimijzers in een boom klauteren?

— Ik wil wel toegeven amice dat ik mij wat al te zeer door mijn nieuwsgierigheid heb laten verleiden wellicht wat overijld te werk te gaan, maar ik geloof je te kunnen verzekeren dat zij ditmaal nog niemand zullen tegenkomen. Ik weet dat er vanochtend gasten werden verwacht op Crail en Barrell zal zich natuurlijk met hen moeten bezighouden. Ook Gerald Ives komt.

— Laten wij dan naar omlaag gaan! riep Brand vastberaden uit. Ook ik ben zeer nieuwsgierig wat we daar beneden zullen aantreffen. Maar ik voel me ongerust als ik er aan denk wat er zal geschieden als die jonge Arbrough de ware aard ontdekt van de

man die hij reeds als zijn schoonvader beschouwt.

Raffles stond een ogenblik in gedachten verzonken en zei toen:

— Als hij van het meisje houdt dan zal hij ondanks alles met haar trouwen, want zij is toch niet aansprakelijk voor wat haar vader uitspookt. Voor het overige, wij kunnen misschien nog wel voorkomen, dat de zaak openbaar wordt. Zo niet, dan zal het een vuurproef voor de beide jongelui zijn, en als zij die doorstaan, dan weten zij ook wat zij aan elkaar hebben. Kom. Nu naar beneden.

Raffles ontknoopte zijn jas, en ontrolde opnieuw het touwladdertje, dat even te voren reeds zulke goede diensten had gedaan. Toen strekte hij zich plat uit voor het gat, en keek naar beneden. Hij hield zijn zaklantaarn voor zich uit, en het licht bestraalde een zo goed als loodrechte, vierkante koker van baksteen, die niets anders was dan een voortzetting van de schoorsteen, en die omstreeks twaalf, misschien vijftien meter diep kon zijn.

Daaronder zag Raffles duidelijk het zwarte, vochtige glanzende van het rotsgesteente, waarop het gehele kasteel was opgetrokken.

Duidelijker dan ooit hoorde hij, over het gat heengebukt, het geloei van de vloed. Het kolken van het water, dat nog steeds verder doordrong in de gangen en holen, de spleten en scheuren van de bodem.

Toen kwam hij langzaam in knielende houding, en zei, het gelaat naar Brand gewend:

— Ik geloof, dat ik me niet vergis, Charles, als ik verzeker, dat we hier eenvoudig te doen hebben met wat vroeger een kleine kolenmijn is geweest eeuwen geleden misschien maar reeds totaal uitgedolven. Dat zou natuurlijk verklaren, hoe het komt dat het zee-water zo ver kan doordringen. Maar wij zullen het gauw genoeg zien. Help eens even.

Brand kwam naderbij, en de twee vrienden bevestigden nu tezamen stevig en onwrikbaar de zijden touwladder aan het hardijzer, dat sterk ge-

noeg was, om hun gewicht te dragen, nu het weer was vastgezet in de vloer.

— Zou ik niet boven blijven om de wacht te houden? vroeg Brand, die nog een ogenblik aarzelde.

Een ogenblik scheen Raffles te wetselen en zei toen:

— Misschien is dat wel zo veilig. Je kunt nooit weten of de vent niet terugkomt, onze voetafdrukken in de weke aarde vindt en achterdocht krijgt. Ja het is beter dat jij hier blijft en goed oplet.

— En... voorzichtig zijn, Edward.

— Dat belooft ik je. Ik denk dat ik wel gauw zal terug zijn, want het water zal mij het voortgaan wel gauw onmogelijk maken.

Nadat hij de lamp aan een haak op zijn borst had vastgemaakt, zodat hij beide handen vrij had, begon hij de afdaling.

De ladder bleek juist lang genoeg te zijn om hem te veroorloven, zonder al te veel inspanning een soort natuurlijk portaal te bereiken, vanwaar hij heel gemakkelijk op de bodem van de koker kon stappen, die hier inderdaad bleek over te gaan in het natuurlijke gesteente.

Onmiddellijk zag Raffles het begin van een langzaam omlaag glooiende tunnel, met een ruwe, ongelijke bodem, en bijna aanstonds zag zijn geïmagineerd oog, dat hij zich hier inderdaad bevond in hetgeen niets anders was dan een voormalige, zogenaamde steengang, dat wil zeggen de verbinding in een kolenmijn tussen twee kolenaders.

De tunnel daalde geleidelijk, werd een beetje breder, en splitste zich omstreeks veertig meters van de schoorsteenkoker in twee takken. Een ogenblik stond Raffles in beraad, maar toen viel zijn oog op een kleine witgeschilderde cirkel aan de wand van de linkertunnel, en hij begreep dat dit een soort wegwijzer moest zijn, hetgeen wel nodig was in deze doolhof van gangen.

Hij sloeg deze tunnel in, en steeds duidelijker, steeds machtiger werd het geraas, dat de grond deed dreunen.

Ook deze tunnel liep omlaag, en met

een grotere helling dan de eerste.

Nogmaals ongeveer zestig meters verder, bereikte Raffles plotseling een ondergrondse zaal, bijna cirkelvormig, met een doorsnede van wel vijftien meter, waarop vier gaanderijen uitkwamen, afgezien van de tunnel, welke hij zoeven verlaten had.

Raffles richtte het licht van zijn lamp naar omhoog, zoekende naar de schacht, die toen de mijn nog in gebruik was, loodrecht naar omlaag moest hebben gevoerd.

Hij vond alleen nog maar een bijkans geheel vergane ladder, en het begin van een schacht, maar reeds op vijf, zes meter hoogte stuitte het licht van zijn lamp op een zoldering, al dan niet kunstmatig. In ieder geval leverde die schacht thans geen uitweg meer op.

Raffles begon opnieuw naar een witte cirkel te zoeken.

Hij vond er een aan het begin van een der breedste gaanderijen.

Maar ook zonder dat zou hij de juiste weg wel gevonden hebben, want deze gang was zeker nog niet lang geleden geheel vernieuwd en opnieuw gestut met stevig modern, geteerd mijnhout, dikker dan een mansarm, en in staat om een grote druk te doorstaan, terwijl de stutbalken van de andere gangen verwaarloosd en bijna verteerd waren. Raffles betrad de gang, die hem als het ware was aangewezen. Eerst meende hij alleen op het geluid te kunnen afgaan, dat met steeds meer geweld tot hem doordrong, maar het bleek hem al spoedig dat uit nog twee andere gaanderijen of gangen, die in dezelfde richting liepen, dat bulderend, hol lawaai opklonk.

Zich nog steeds bijlichtend met zijn zaklamp, en zich gelukkig prijzend dat hij de batterij juist had vernieuwd, liep hij verder, de vrij brede hoofdgang in. Hij bukte zich een paar malen, en keek ernstig. Hij had iets ontdekt, dat hem veel belang inboezemde. Ja, de zee drong, als de omstandigheden daarvoor gunstig waren, wel eens door zelfs tot deze plek, misschien nog wel verder, want er kleefden aan

de wand de overblijfselen van schelpdieren, die hier door de vloed waren achtergelaten.

Weer ging hij verder, en hij berekende dat hij ongeveer een kilometer ver van de eigenlijke kust moest zijn, toen zijn loop plotseling gestuit werd door de natuur zelve. Daar, als het ware aan zijn voeten, zodat hij bijna in het water zou kunnen stappen, als hij nog een paar passen deed, golfde, vanuit een dwarsgang, de zee aan. Het licht van zijn lantaarn speelde in het smaragdgroene water, dat telkens af en aanebde, maar ook telkens wat hoger scheen te komen. Raffles verbaasde zich, hier over, want de vloed was nog nauwelijks ingetreden. Er moest dus wel een zeer felle wind staan, die het zeewater reeds nu zover had voortgedreven.

Het was hier betrekkelijk kalm, maar het doffe gerommel duurde voort en er moest dus ergens een plek zijn, waar het water zich met geweld een doortocht baande, of als een waterval zich van grote hoogte naar beneden stortte.

Op dit ogenblik was het echter uitgesloten, om dit te gaan onderzoeken,

want de dwarsgang stond links zowel als rechts vol water. De galerij, waar hij zich bevond, vormde een soort drempe, waar slechts een paar centimeters water stond, ofschoon het niet lang zou duren, of ook hier zou de vloed zijn invloed doen gelden. Raffles zou de gang misschien nog gedurende een eind kunnen volgen, maar toen hij zijn lamp hoog oprichtte, zag hij ook verder op schuimend water. Het was in een roerige beweging en naar die zijde zou men zeker de bron moeten opzoeken van het beukend gerommel, het bijna oorverdovend geraas, dat zich met verminderde hevigheid door het gesteente heenplantte tot op de plek waar Raffles stond.

Hij kon dus nergens verder gaan.

Een ogenblik keek hij nog naar dat geheimzinnige, schijnbaar gevaarlose water, dat telkens een heel klein beetje naderbij sloop, wendde zich toen weer om, en keerde terug. Hij twijfelde nu niet langer.

Na alles wat hij gezien had, bleef er nog maar een mogelijkheid over:

Joseph Barrell was een dranksmokkelaar.

HOOFDSTUK V

HOOG WATER

Nog diezelfde namiddag vertrokken Lord William Aberdeen en zijn secretaris Charles Brand van het landgoed van hun gastheer. Een telegram uit Londen ontvangen, riep zijne lordschap plotseling weg.

Hij had echter beloofd, terug te komen, zodra hem dit mogelijk was.

De waarheid is natuurlijk, dat Raffles de handen vrij wilde hebben voor hetgeen hij zich had voorgenomen te doen, en dat zou onmogelijk zijn, wanneer hij onder het mom van lord William Aberdeen in Kingsbarns Hall bleef vertoeven. Hij deed het dan ook voorkomen alsof hij inderdaad vertrok,

in zijn Rolls Royce, die bestuurd werd door de inmiddels ontboden Henderson.

Volgens de instructies, hem in het telegram gegeven, had Henderson zich per trein naar Edinburgh begeven, waar de «Zeemeeuw» de zeewaardige motorboot van de Grote Onbekende, in het botenhuis van de Windsor Club werd bewaard. Met deze boot was Henderson naar Dundee overgestoken, waar, in een garage, een Bentley stond, eveneens toebehorend aan Raffles, welke auto door hem werd gebruikt, als hij van een zeekruistocht terugkwam. Met deze Bentley was Henderson naar

Arbroath gereden, waar hij de wagen op een afgesproken plek, dichtbij een uitgestrekt bos had geparkeerd.

Toen Lord William Aberdeen en zijn secretaris Charles Brand daar arriveerden, had Henderson nog geen uur gewacht.

Met de Bentley werd naar Kingsbarns terug gereden. Maar onderweg hadden de inzittende een merkwaardige gedaanteverwisseling ondergaan.

Wat Lord Aberdeen betreft, het zou zelfs iemand met uitstekende ogen al heel bezwaarlijk zijn gevallen, in die vrij schamel geklede man, die er uitzag als een kantoorbediende zonder werk, en die onmogelijk ouder kon zijn dan een jaar of dertig, de edele lord te herkennen met zijn reeds grijzend haar, zijn hoog opgerichte gestalte en zijn afgemeten manieren.

Wat Brand aangaat, hij had zich binnen in de auto, vermomd tot een simpele boerenjongen, zoals men er ten plattelande duizenden kan tegenkomen, met een vuile linnen broek aan, een blauwe boezeroen, en een pet scheef op het hoofd, steenrode wangen, geel haar en bijna geen wenkbrauwen. Hij zag er prachtig uit met zijn stenen pijpje en zelfs de meest argwanende zou zich niet hebben kunnen voorstellen, dat hij in een van de zakken van die smerige broek een deugdelijke revolver verborgen hield.

Henderson behoefde het minst aan zijn uiterlijk te veranderen, want slechts zeer weinigen hadden hem gezien, die dag, in de omgeving van het kasteel bij de kust, en aanstonds zou de schemering invallen. Hij vergenoegde zich er daarom mee, een geweldige knevel te bevestigen onder zijn neus, en de kleur van zijn hoofdhaar te veranderen door er een pruik overheen te trekken.

Het weer was er in de loop van de dag niet beter op geworden. Integendeel, de wind was nog feller komen opsteken, en gierde met zulk een geweldige kracht over de onbeschermdde vlakke bij de zee, dat de bomen plotseling een groot gedeelte verloren van hun bladerdos, zo fraai goudgeel, waarmede zij

dat jaar zo lang gepronkt hadden.'

De auto stopte op omstreeks een mijl buiten het kleine plaatsje; de twee mannen stapten vlug uit en liepen haastig verder, terwijl Henderson de auto langzaam liet volgen, om deze aanstonds te gaan neerzetten in de garage van de autoverhuurder in het plaatsje. Daarna zou hij zich bij de twee mannen voegen.

Het was nog volkomen dag, ofschoon de zon verdwenen was achter de grijze wolken, toen het drietal weer samenkwam op de vooruit afgesproken plek buiten het plaatsje, waar zij met een grote boog omheen waren gereden.

Op deze volkomen verlaten plek, van waar men in de verte de eerste huisjes van het dorp kon zien liggen, begon Brand, die reeds lang die opmerking had willen plaatsen:

— Nu zou ik toch wel eens willen weten, Edward, waarvoor wij ons eigenlijk al deze moeite getroosten. Je bent immers overtuigd, dat die Joseph Barrell de aanvoerder of commandant is van een bende dranksmokkelaars?

— Meer dan dat, Charles, de chef, antwoordde Raffles bedaard. Ik weet zeker, dat hij alles regelt, dat zijn huis op geregelde tijden de stapelplaats is van de gesmokkelde whisky, Franse cognac, Duitse kummel en hoe het dan verder mag heten, en dat het vandaar in donkere nachten en als alles veilig is, naar de afnemers wordt vervoerd.

— Mij komt het nog ongelooflijk voor, maar als je daar dan zo van verzekerd bent, waarschuw eenvoudig dan de politie. Laat die vannacht op de loer gaan liggen, de kerel arresteren, met zijn hele troep inclusief.

— Dat zou inderdaad afdoende zijn, en voor ons ook heel gemakkelijk, amice, vrij wat gemakkelijker en minder gevaarlijk dan wat wij nu willen ondernemen, zei Raffles. En toch heb ik redenen genoeg om dat na te laten. Heb je wel eens bedacht, dat de man een dochter heeft, een lief meisje, dat waarlijk wel iets beters verdiende dan zulk een vader? Heb je ook wel eens gedacht aan het schandaal, dat het gevolg zou zijn van een openbaar pro-

ces? En heb je dan verder je gedachten wel eens laten gaan over de deriving van winst, die ik mijzelf zou moeten laten welgevallen, als ik de politie in deze zaak mengde? Stel je gerust: de man zal bloeden, en zwaar ook, en boeten zal hij ook. En ik zweer je, dat ik het zijn bende wel onmogelijk zal weten te maken, het oude kasteel te misbruiken voor hun doeleinden. Er moet wel een middel te vinden zijn, om die mijngangen geheel maar dan ook voor goed te laten vollopen, zodat de schuilplaats onbruikbaar wordt. Dat is echter iets van later zorg. Het zou al voldoende zijn als ik de man in mijn macht kon krijgen, en bewijzen verzamelen.

Ik ben uiterst benieuwd naar de inhoud van zijn brandkast. Geen politie, Charles. Overal, waar wij het alleen af kunnen, moeten wij van de hulp der politie afzien.

Brand zweeg.

In de grond van zijn hart moest hij Raffles gelijk geven, want het was nog altijd een hoogst gevaarlijke onderneming, de politie als bondgenoot te hulp te roepen.

Aan de andere kant echter ontveinsde hij zich de grote moeilijkheden niet, aan deze nachtelijke onderneming verbonden.

Raffles wist nu, dat die oude Barrell een hoogst gevaarlijke signeur was, onder zijn uiterlijk van blaffende dikzak, die zich liet voorstaan op zijn geld, en hij wist evenzeer, dat de smokkelaars van drank op de Engelse kust niet veel onder deden voor hun collega's in Amerika, en dat zij, als zij in het nauw werden gedreven, fel van zich zouden afbijten.

Het een tegen het ander afwegend, besloot hij toch, dat het beter was, alleen te handelen.

Nu bleef het alleen maar de vraag, of de verwachting van Raffles zou uitkomen, volgens welke de smokkelaars deze nacht een poging zouden doen, gesmokkelde drank aan land te brengen. De smokkelaars verrichtten hun onwetige arbeid het liefst op donkere avonden, als de storm huilde, en de kleine

douanekotters moeite hadden, de woedende golven te weerstaan.

Zij gingen nu haastig verder, en ieder droeg in een lederen zak of valies, hetgeen wellicht gebruikt kon worden die nacht.

Zij liepen in de richting van de zee, en bereikten ongeveer twintig minuten later de kust, langs een smal, weinig begaand padje, en toen zij zich omwendden, zagen zij aanstonds de vier hoektorens van Kingsbarns Hall.

Voor zich uitziende echter ontwaarden zij twee kolossale klippen met een zadelvormige inham ertussen, en nu werd het ook duidelijk, dat men, over dat zadel heenziende, een stukje van de zee in het oog kreeg mits men zich plaatste bij de geringde boom, daar anders een van die hoge rotspiramides het uitzicht op de zee belemmerde.

De drie mannen hurkten aanstonds neer achter een dier grote rotsblokken, waarmede de klippen als het ware bezaaid zijn, en Raffles richtte aanstonds zijn kijker naar de zee.

Na enig zoeken had hij een paar kleine puntjes ontdekt, ver op de Noordzee, die koers leken te zetten naar het zuiden. Zij waren ver buiten de driemijlsgrens, en het leken zo op het oog gewone koopvaardij-schepen of vrachtvaarders.

De zon brak, voor de laatste maal die dag, juist met moeite even door het wolkendek, en Raffles kon nu wat duidelijker de schepen zien. Het waren er drie, en zij voeren met een onderlinge tussenruimte van enige kabellengten.

Van een douanekotter was heinde en ver geen spoor te zien.

De golven gingen hoog, en nog altijd nam de wind in kracht toe.

Over een paar uren zou het weer vloed zijn, en het was duidelijk, dat de smokkelaars, als zij inderdaad kwamen, hun taak beëindigd zouden moeten hebben voor de vloed de gangen van de oude mijn binnendrong, tenzij Barrell zou toestaan, dat de kerels allen naar boven klauterden, door de geheime uitgang. Het was zeer goed mogelijk, dat zijn smokkelvrienden zelve

niet eens wisten, waar zij hun waren eigenlijk afleverden.

Hoe dit ook zij, het was van groot belang dat alles spoedig werd afgewerkt want het kon wel eens gebeuren, dat het water met razende snelheid in die verlaten mijngangen doordrong, sneller dan mensen kunnen lopen.

Toen Raffles zich omwendde, zag hij opeens in een der hoogste boomtoppen van het park van Kingsbarns Hall, iets fliekeren.

Hij glimlachte.

Hij begreep onmiddellijk wat dit moest zijn. Het was de zon, die weerkaatst werd in het glas van een verrekijker. De man die het instrument vasthield, daar boven in de boomtop, was waarschijnlijk niemand anders dan Joseph Barrell Esquire in hoogst eigen persoon, die zich wilde overtuigen of zijn vrienden in aantocht waren.

Hij kon dit ongestraft doen, want niemand zou het in zijn hoofd krijgen, met dat weer en op dit uur in het park te gaan dwalen, tussen de drijfnatte bomen, baggerend door de modder.

Het volgende ogenblik verdween de zon, en nu voorgoed, en daarmee ook het vonkje, het lichtspatje daarboven in de beukentop.

— Ik zou wel eens willen weten waar zij eigenlijk aanleggen, hoe zij de boel aan land krijgen, mompelde Brand na enige ogenblikken.

— Wij zullen het eens gaan onderzoeken, amice, beloofde Raffles hem. Ik hoop zelfs dat zij de eigenlijke ingang vinden, want het lijkt mij nogal gewaagd, in de mijn door te dringen langs de weg, die wij vanochtend hebben gevolgd. Misschien is Barrell al in het nieuwe gedeelte van Crail en hij zou zich zeker niet bedenken, om ons op een kogel te vergasten, als hij ons zag; en het ergste is dat geen rechter hem daarom zou kunnen veroordelen. Het is zijn huis, en zij zouden maar eenvoudig trespasses of tewel indringers zijn. Naar beneden dus, voor het geheel donker is geworden.

— Nog een ogenblikje, Edward, zo weerhield Brand hem. Hoe stel je je

eigenlijk het verloop van de zaken daar onder de grond voor, verondersteld dat de kerels vannacht werkelijk komen?

— Wel, het is heel eenvoudig. Smokkelwaar wordt altijd contant betaald; dat is een eeuwenoude gewoonte, waarvan nog nooit is afgeweken. Dit wil dus zeggen dat Barrell een hoop duiten aan contanten in zijn zakken moet hebben. Wij zullen hem dat geld afnemen, en dan zal ik hem tevens dwingen, mij die hypotheekbewijzen over te doen.

— Maar dan verraadt je je zelf, riep Brand verschrikt. Dan zal hij onmiddellijk begrijpen dat jij en Lord Aberdeen dezelfde persoon zijn.

— Zover zal hij het zeker niet zoeken, amice, stelde Raffles hem gerust. Dat van die hypotheeken weet geheel Kingsbarns. Het is een publiek geheim. Overigens, misschien is het wel beter, niet speciaal naar die hypotheeken te vragen, maar naar de sleutel van zijn brandkast. Je zult zien dat het een goede grap wordt, die ons heel wat zal opleveren, en die twee jonge mensen gelukkig zal maken. Wij zullen die Joseph Barrell Esquire onder het oog brengen, dat zijn gezondheidstoestand dringend een spoedig vertrek naar een warmer klimaat eist...

— Naar de hel, mylord? vroeg Henderson vol belangstelling.

— Zo warm hoeft het niet dadelijk te zijn, James, antwoordde Raffles met een glimlach. De Riviera is voorlopig al voldoende, maar Mexico zou natuurlijk nog veel beter zijn. Als hij maar ver uit de buurt is, en zijn dochter niet compromitteert. Het is me onbegrijpelijk hoe het mogelijk is dat dit lieve kind een dochter is van die onbeschaafde holbewoner. Maar nu hebben we genoeg gepraat; vlug naar omlaag.

De afdaling begon, en niet zonder moeite.

Het geleek wel wat op een klauterpartij in de Alpen en enige malen moest Henderson met zijn reusachtige kracht te hulp komen. Tweemaal zelfs moest het stevige klimtouw dienst doen, dat om een uitstekende rotspunt geslagen

werd, en waaraan de drie mannen zich lieten zakken, daar de helling onmogelijk te beklimmen was, zo glad en steil was zij.

En nu stonden zij eindelijk aan het begin van het stenige strand, waar zich geen levende ziel liet zien, en waar alleen een paar zeezwaluwen en wulpen hun schelle, doordringende kreet lieten horen, terwijl zij zelden over een baal bezet met rotsen.

— Dit is waarschijnlijk hun landingsplaats, Charles, zei Raffles, na even te hebben rondgekeken. Het spreekt vanzelf dat een groot schip ver uit de buurt moet blijven, maar reddingsboten en sloepen kunnen hier gemakkelijk landen.

— Het is mij onbegrijpelijk, dat zij de goede weg vinden, zei Brand hoofdschuddend.

— Ik denk dat Barrell hun wel seinen zal geven, merkte Raffles op. Misschien gaat hij wel aan de ingang van de mijn staan, en zwaait met een lantaarn, als hij zeker weet dat er geen douaneboten in de buurt zijn.

Raffles had zich onder het spreken met de rug naar de zee gewend, die wild kookte en brulste, en reeds nu met donderend geweld op de klippen beukte, zodat het schuim hoog opstoot. Hij liet nu zijn blikken gaan over de bijna loodrechte rotswand, die boven hem oprees, en waarlangs hij en zijn metgezellen zoëven waren afgedaald.

Die rotsmuur was nergens minder dan achttien à twintig meter hoog en op sommige plekken zelfs wel dertig. Het scheen op het eerste gezicht een volmaakt gesloten oppervlakte te zijn. En toch was Raffles vast overtuigd, dat zich hier ergens een ingang moest bevinden, hoe klein dan ook.

Het duurde dan ook niet lang of hij had gevonden wat hij zocht.

Aan de voet van de rotsmuur groeiden hier en daar wat schrale struiken, die zich blijkbaar niet bekommerden om het zoutgehalte van het water dat hen maar al te dikwijls besproelde, en achter die struiken bleek zich een uitstekend verborgen spleet in de rots te bevinden.

Men moest het zich voorstellen als de opening van een brievenbus van geweldige afmeting, wel bijna zeven meter lang en op de laagste plaats meer dan een halve meter hoog.

Het moest dus door deze opening zijn, door deze spleet in de rots, door deze « BRIEVENBUSKLEP » dat, bij hoog water, de zee zich met onweerstaanbare kracht een weg baande, en zich in de mijngangen stortte, om die geleidelijk te vullen.

Het was duidelijk, dat zelfs zwaar gebouwde mannen hierin kruipend konden doordringen, en dat balen en vaten er heel gemakkelijk doorheen geschoven konden worden.

De drie mannen keken een ogenblik verbaasd en vol belangstelling naar deze speling der natuur, en Raffles zei tenslotte:

— Wie weet is dit oorspronkelijk maar een kleine opening geweest, niet groter dan een paar decimeters, maar in de loop der eeuwen hebben de golven die opening steeds wijder gemaakt steeds verder uitgeschuurd, tot tenslotte deze eigenaardige spleet ontstond, die zo goed is verborgen achter een rand van rotsen en struikgewas. Men zou er bepaald naar moeten zoeken, zoals wij hebben gedaan, om die opening te vinden. Kom, jongens, wij zullen er eens binnen gaan, en een praatje gaan aanknopen met onze vriend Barrell, tenminste wanneer wij hem er reeds vinden. Het liefst zou ik de zaak natuurlijk alleen met hem bedisselen. Die dranksmokkelaars boezemen mij eigenlijk weinig belang in.

Raffles zelf gaf het voorbeeld, kroop eerst achter wat een soort borstwering van klippen was, boog toen de struiken terug, en verdween in de gleuf. Het was daarbinnen stikdonker, zodra men een paar meters van de opening verwijderd was en toch durfde Raffles niet aanstands licht maken uit vrees dat Barrell in de buurt mocht zijn, en hem, zonder zich een ogenblik te bedenken zou neerschieten.

Hij wachtte dus eerst, tot de beide anderen zich bij hem hadden gevoegd, hetgeen in het geval van Henderson

niet eens zo gemakkelijk was, want de reus moest eerst een van de hoogste plekjes uitzoeken, alvorens hij erin slaagde, zijn geweldig lichaam naar binnen te persen.

Het inwendige van de kloof werd bijna aanstonds aanzienlijk veel smaller, maar tegelijkertijd hoger.

De drie mannen gingen zover mogelijk van elkander staan, bukten, luisterden enkele ogenblikken, tot Raffles het teken gaf, de krachtige zaklampen te ontsteken.

Het licht drong tot ver in de mijn-gang door.

Maar niets liet zich zien.

Het was buiten ook nog niet donker, en Barrell zou dus nog wel niet komen opdagen. Het zou nog twee uren duren, alvorens het tij keerde.

Het licht der lampen bestraalde de vochtige wanden. Het was duidelijk dat, telkens bij hoog water, de zee tot hier doordrong, ook bij gewone vloed. Maar de gang steeg een weinig, en werd nu tamelijk gemakkelijk begaanbaar.

Zij kwamen bij een plek, waar zich in vroeger eeuwen waarschijnlijk een natuurlijke hinderpaal had bevonden op de weg van de golven, die echter, aangevreten door het zeewater, geleidelijk dunner was geworden, totdat eindelijk op een dag van springvloed, die stenen barrière bezweken was voor de kracht van het aanstormende water.

Zelfs nu nog waren duidelijk de brokkelige kanten te zien, waar eertijds zich de stenen wand had bevonden, die niet langer weerstand had kunnen bieden.

De drie mannen liepen behoedzaam verder, telkens bedacht op een ongewenste ontmoeting, en bereid om zich tot het uiterste te verdedigen, tot zij uithwamen op een der loopplaatsen.

Aanvankelijk meende Raffles dat het dezelfde was, die hij reeds die ochtend had gezien, maar spoedig bemerkte hij zijn vergissing. Dit hol was iets kleiner, en in het geheel kwamen er maar vier gaanderijen op uit, met inbegrip van die, waar zich de drie mannen nu bevonden. Trouwens, zij waren hier in een waar voorraad magazijn te recht geko-

men. Langs de wanden stonden ganse rijen vaten, afgewisseld met stapels kisten, en op het eerste gezicht was het reeds te zien dat zij alle niets anders inhielden dan alcohol. Er moest daar voor een waarde van minstens tweeduizend pond sterling staan. En dat was nog maar één van de onderaardse bewaarplaatsen. Geen wonder, dat Joseph Barrell zo schatrijk was geworden. Dat raadsel was nu opgehelderd. Het bleek nu dat hij zijn geld niet in de eerste plaats te danken had aan zijn katoenfabriek. De dranksmokkel leverde blijkbaar heel wat meer op.

En weer gingen zij verder, telkens voorzichtiger, de ronde, witte ringen volgend, totdat Raffles eindelijk de plek herkende, waar hij die ochtend was blijven steken, omdat het water hem de voortgang belette. Nu wist hij ook waarom de zee zo gebruisd en dof grommeld had in het inwendige van de aarde. Tot tweemaal toe hadden zij op hun weg hierheen een soort natuurlijke trap moeten afdalen en daarlangs dus stortte zich het water met bulderend geweld naar omlaag, perste zich door de vrije nauwe opening, en deed de wanden trillen.

De mijn vormde dus een soort zak in de bodem, en reddeloos was iedereen verloren, die op het diepste gedeelte door het water verrast werd, en zich niet zeer snel in veiligheid wist te brengen.

Zij wilden juist weer verder gaan, toen Brand plotseling een kreet van pijn liet horen. Hij had in het onzekere op een plank getrapt, die kantelde, en zijn enkel verzwikt.

Hij hinkte nog een paar passen verder, maar zijn gezicht vertrok van pijn en het was duidelijk, dat hij zich flink bezeerd had.

— Kniel eens, James; Charles, ga op zijn knie zitten, beval Raffles aanstonds. Ik zal je laars losmaken.

Hij ontknoopte snel en haastig de laars, trok de sok van de voet, betastte even dit lichaamsdeel, waarbij Brand een kreet van pijn slechts ternauwernood kon onderdrukken, en zei toen kortaf:

— Een ernstige verzwikking. Er zit niets anders op, Charles. Je moet hier onmiddellijk weg. Wij zullen je dragen, want je zult onmogelijk kunnen lopen. Ik zal de schoen meenemen, trek alleen je sok aan. Je voet zwelt zienderogen. Neen, geen tegenstrubbelingen, er is geen sprake van dat je kunt lopen.

— Dat ik het weer moet zijn, die de hele onderneming in de war stuur, klaagde Brand.

— Het heeft weinig te beduiden, amice, stelde Raffles hem gerust. Het is iets dat ik gemakkelijk alleen zal kunnen opknappen, zoals ik nu gemerkt heb. Barrell zal hier binnen een half uur stellig komen, om het sein te geven, dat alles veilig is, dan verloopt er op zijn minst nog een half uur, voor de boten hun lading aan wal hebben gebracht, en lang voor die tijd zal ik onze vriend vriendelijk verzocht hebben mij alles af te geven, wat hij in zijn bezit heeft. Het zal zijn: simple comme bonjour. Vlug nu maar, en weg wezen. Het beste is, niet langs dezelfde weg terug te keren, want ik zou niet weten hoe ik je naar boven op de rots moest krijgen, dus zij zullen door de rookgang van Crail gaan. Henderson zal je dan naar een veilig plekje dragen, waar hij je heen kan masseren, en je voet zwachtelen. Als het nodig is, kan hij zich daarna weer bij mij voegen. Maar vlug, vlug.

Het was een jammerlijke tegenslag voor Brand, maar er was niets aan te doen. De pijn was zo hevig, dat hij zich uit alle macht moest bedwingen om niet te kermen.

En aldus droegen zij hem half tot onder de schoorsteen; Henderson, die de langste benen had, werkte zich door de smalle koker naar boven, zoals een schoorsteenveger het vroeger deed door de rookkanalen, die hij moest reinigen, liet het ijzeren haardluik openklappen ontrolde het zijden touwladdertje, zodat niet zonder heel wat moeite Brand zich naar boven kon werken, waar de sterke armen van Henderson hem aanstonds grepen.

Flauw en dof klonk de stem van Raf-

fles van beneden.

— Doe nu wat ik je gezegd heb, James, en kom dan terug. Maar wees vooral voorzichtig, want bedenk, dat wij met een gevaarlijke tegenpartij hebben te doen.

Raffles wachtte even, tot hij niets meer hoorde, en trok zich toen pas verder terug in de gang.

Hij had opnieuw zijn zaklamp ontstoken, en bij het licht daarvan ging hij behoedzaam voort.

Een vreemde onrust had hem aangegrepen.

Hij wist dat pas over een half uur de smokkelwaar verwacht kon worden, en dat zeer waarschijnlijk Barrell niet aan de zijde van de kust de verlaten mijn zou binnengaan.

Het was immers voor iemand van zijn grootte en lichaamsomvang heel wat gemakkelijker, met behulp van een ladder af te dalen langs de schoorsteen-schacht, die hijzelf zo behendig had weten aan te brengen onder het nieuwe gedeelte van zijn huis.

Raffles ging niet verder dan tot de eerste viersprong, en daar geschiedde iets, wat wel in staat was, zijn onrust nog te vermeerderen.

Er flitste eensklaps een zeer schel licht, en als er een slag op gevolgd ware, zou men hebben kunnen denken aan een mijngasentploffing, ofschoon die volkomen onmogelijk was in een verlaten mijn, waarin geen stukje steenkool meer ter grootte van een hazelnoot aanwezig was.

Te zelfder tijd voelde Raffles een eigenaardige, suizende windstoot vlak langs zich gaan, bijna op hetzelfde oogenblik ging zijn lamp uit, en wel onder zeer verdachte omstandigheden, want Raffles had het montuur even in zijn hand voelen schokken, alsof men er een duw tegen gegeven had.

Hij dacht eerst aan een nachtuil, misschien wel een zeezwaluw, die langs hem heen gewiekt was, en met zijn vleugel de lamp zodanig had geraakt dat het knipje verschoven was, maar hij kwam al heel spoedig tot een andere gevolgtrekking.

Want ten eerste hielp het niets, of

hij dat knipje al heen en weer schoof, en ten tweede vonden zijn vingers, bij het heen en weer glijden over de lamp een zuiver rond gaatje, dat er heel zeker niet hoorde...

— Een kogel, flitste het Raffles door zijn hoofd. En dan natuurlijk afgeschoten met een windpistool, of met een van die revolvers, die voorzien zijn van hetgeen de Amerikaanse «gunmen» een «silencer» noemen, of geluiddemper, en die slechts een zeer zwak klapje veroorzaken, dat op twintig meter afstand al nauwelijks meer gehoord wordt.

Hij stond in een zo tastbare duisternis, nu de overgang van licht tot donker zo plotseling was gekomen, dat hij volstrekt niets kon zien.

Hij begreep evenwel dat hij zich misrekend moest hebben, en dat er zich in die onderaardse gangen reeds eerder personen hadden bevonden, smokkelaars natuurlijk, die of hem alleen, of ook de anderen reeds gezien hadden, en hem vanuit hun holen, als wilde dieren beoerden.

Een paar tellen later zou hij weten waaraan hij zich te houden had.

Want juist toen hij voor alle zekerheid de hand naar zijn pistoolholster bracht, flitste hetzelfde licht van zoëven weer aan, maar nu doofde het niet, het verblindde hem bijna, en op hetzelfde ogenblik werd hij besprongen door vier, vijf kerels, die als klitten aan hem bleven hangen, en waarvan er twee zich hadden meester gemaakt van zijn rechterarm, teneinde hem te beletten, zijn wapen te trekken.

Hij trachtte zich nog te verzetten, maar daartoe bood de smalle, lage mijn-gang geen gelegenheid. En hij had met krachtige tegenstanders te doen, dat bemerkte hij spoedig genoeg. Vijf minuten hield hij het vol tegen die overmacht, en toen begreep hij dat het beter was, zich maar gewonnen te geven.

Het was duidelijk dat zijn leven niet onmiddellijk gevaar liep, want zij hadden hem gemakkelijk kunnen neerschieten.

Hij keek in een paar ruwe, grimmi-

ge gezichten, die hij nooit te voren gezien had, en hij wist aanstonds dat hij met beroepssmokkelaars te doen had. De mannen droegen waterlaarzen, petten en hoeden van zeldoek, blauwe truien, en broeken die met een brede riem om het middel waren vastgemaakt.

De zijzakken van de jassen pulden verdacht uit, alsof daar een wapen verborgen was. Twee dunner hadden, in een lederen schede, een breed mes aan de gordel hangen, een van die scheepsmessen, die voor alles geschikt zijn, voor het jassen van aardappelen, het doorkappen van een kabel, maar nog voor iets anders ook wel.

Zonder dat er nog een enkel woord gesproken was, voelde Raffles zich aangrijpen en wegvoeren.

Het schelle licht, blijkbaar een elektrische lamp van grote lichtkracht, een zogenaamde looplamp, werd weer gedoofd, en men ging slechts bij het licht van een paar gewone kaarslantaarns verder, die zich als dwaallichtjes door de kronkelende gang voortbewogen.

Men had Raffles de armen op de rug samengebonden, en hij werd zo stevig vastgehouden, terwijl er bovendien twee gewapende mannen achter hem liepen, dat er aan een ontsnapping niet te denken viel.

Een paar minuten later bevond hij zich op de bodem van dezelfde schacht, de tweede losplaats, die Brand en hij diezelfde ochtend reeds bezocht hadden.

Het zag er nu al heel vreemd uit, als een soort van onderaards kantoor, met een klein, withouten keukentafeltje, waarover zelfs een tafelzeiltje was gespreid, twee matten, stoelen, en zelfs een draagbare schrijfmachine, die al heel vreemd afstak tegen deze omgeving.

Op een der stoelen zat een baardig man, die Raffles' komst, of tenminste de komst van een gevangene verwacht scheen te hebben, want de vent keek volstrekt niet verbaasd, en alleen maar dreigend.

Een paar mannen waren met hunne

lantaarns doorgelopen, maar de man met de baard riep onmiddellijk met nijdige stem:

— Blijf daar met jullie lantaarns. Ik weet niet wie hij is en hij hoeft mij niet te zien.

Maar Raffles had het gelaat al herkend.

Hij kende die grijze oogjes, die soms zo stekend konden priemen, hij kende dat bolle voorhoofd, ook al had de man zich nog zo goed vermomd, met die warrige, dichte baard.

En hij riep uit:

— Daar kom je te laat mee mijnheer...

Maar de ander had bliksemsnel een revolver getrokken, kwam een stap naderbij, en viel Raffles ruw in de rede:

— Je weet dus wie ik ben?

— Zou ik dat niet weten. Je bent...

— Noem mijn naam, en ik jaag je nu meteen een kogel door je kop! viel de man hem nogmaals in de rede.

Raffles zag dat hij het meende ook, en had spijt van zijn al te grote haast. Want al viel er nu van het gelaat van Joseph Barrell maar weinig te zien, wat hij er op las was moord en doodslag. Hij begreep, dat die mannen die daar stonden, hem nooit anders gezien hadden dan met die baard, en ook niet wisten dat de mijngang, met de witte cirkel getekend uitkwam onder een zekere schoorsteen in een zekere aanbouw. Dat geheim wilde Barrell natuurlijk bewaren.

Deze was naderbij gekomen, had een der mannen zijn lantaarn afgenomen, en hield die bij het gelaat van Raffles.

Hij keek hem lange tijd onderzoekend aan, en gromde toen:

— Politieespion, hé?

— Misschien wel, antwoordde Raffles bedaard.

— En je kent me?

— O ja, heel goed.

— Dat is jammer voor je, heel jammer, zei Barrell tergend langzaam. Je weet dat zo niet, maar ik ben niet graag bekend, zie je. Mannen, deze man heeft jullie geheim ontdekt, hij weet wat deze mijn te beduiden heeft. Ik weet dat hij er door de rotspleet

is binnengekomen. Het is gelukkig dat we ditmaal vroeg zijn. Wel jongens, als die man weer in de buitenlucht komt, dan zullen jullie wel begrijpen wat er gebeuren zal.

Het bleef even doodstil, en toen klonk het als uit één mond:

— Hij komt er niet meer uit.

— Dat dacht ik ook. Maar een kogel is altijd gevaarlijk. We hebben hier een hulpmiddeltje, dat het gauw genoeg zal opknappen, zonder dat we er ons verder mee behoeven te bemoeien. Jullie weten wel... dat plekje in het diepste gedeelte. Bind hem daar vast, maar geen flauwe kul, niet te dicht bij de rots, zodat hij de touwen zou kunnen stukschuren en dergelijke aardigheden, en dan zal de vloed binnen een half uur de rest wel gedaan hebben. Intussen kunnen wij hier kalm onze zaken regelen, want wij zitten hier hoog en droog. Breng hem maar weg. Aan spionnen hebben wij de dood gezworen.

Al had Raffles aan verzet gedacht, het zou hem toch onmogelijk geweest zijn, met zijn stevig gebonden armen te worstelen met vijf, zes krachtige mannen. Hij begreep dat zijn vonnis geveld was. Lieten de smokkelaars hem leven, kon hij gaan vertellen wat hij hier gezien had, dan was het met hun lucratieve smokkelpartijen gedaan, en Barrell begreep natuurlijk dat die man ook het geheim van zijn schoorsteen kende. Wie hij was, wist hij niet, maar wat deed het er toe? Hij kende de geheime bergplaats, en dat was voldoende om hem te veroordelen.

Zo werd Raffles dan weggevoerd door een gang, die hij meende nog niet te kennen, en die tamelijk sterk naar omlaag helde. Steeds duidelijker werd het geluid van de branding, die die nacht met buitengewoon geweld de rotsen beukte, want het was springvloed, en de wind stak met de minuut heviger op.

Spoedig werd een plek bereikt, waar de mijngang het diepst was, en bij het licht van de meegenomen lampen begonnen de smokkelaars hun gevangene vast te binden aan een sterke steun-

paal, die ongeveer in het midden van de gang stond. Raffles bemerkte direct dat zij het deden volgens de regelen van de kunst, dat hij zich ternauwernood kon bewegen, dat zij zelfs zijn enkels aan de paal vastmaakten, grinnikend en lugubere aardigheden met elkaar uitwisselend.

Raffles vertrok geen spier, hij was er de man niet naar, om zwakheid of angst voor de dood te tonen aan de vijanden, die hij zich onwaardig wist. Binnen enkele minuten was het werk gereed.

Raffles voelde de grond en de wanden trillen onder het geweld van de steeds hoger komende vloed.

Een van de kerels, die een afschuwelijke dranklucht verspreidde, haalde een platte jeneverfles uit zijn zak, nam een hartige teug, en hikte met een grijnslach:

— Op je gezondheid, joggie, en doe straks de groeten aan de vissies. Kom mee jongens, we mochten anders natte voetjes krijgen.

De drie mannen namen de lantaarns op en verwijderden zich.

Raffles zag hoe het laatste lichtschijnsel nog juist weerkaatste in een plas groenachtig, schuimend water, dat aan het andere einde van de gang naderbij kroop als een slang, met een martelende traagheid.

HOOFDSTUK VI

DE GODIN DER WRAKE

Twintig minuten later.

De slang was naderbij gekropen, steeds verder, en nu eens heel even terugwijkend naar het scheen, om dan weer wat verder te schuifelen, over zijn laarzen, tegen zijn schenen, om dan zijn knieën, zijn dijen te omstrengelen, en nu stond het vloedwater reeds tot over zijn middel, en kroop op langs zijn borst.

Een paar malen had hij zich tot het uiterste ingespannen, om de duimdikke touwen te verbreken, maar zelfs een man als Henderson zou nog eerder de zware steunpaal van zijn plaats hebben kunnen rukken, dan die taale, vast geknoopte touwen los te wrikken. Hij berustte in zijn lot en wachtte rustig op het einde, zoals hij het al meermalen gedaan had, onbevreesd, met hoog opgericht hoofd, als een man, die ernstig overtuigd is, dat hij zijn hele leven handelde zoals hij had moeten doen, die zich geen enkele eerloze daad te verwijten heeft, aan wien tienduizenden een traan, en woorden van liefde zouden wijden, als zij wisten dat hij er niet meer was. Hij dacht aan Brand, aan zijn trouwe makker, aan de goede Henderson, die zeker gaarne zijn leven

had willen geven om hem te redden, hij dacht aan zijn verleden, aan de vrouw die hij innig had liefgehad en die hem had verraden, aan de vele anderen, die hem daarna hadden bemind, en hij wachtte.

Het water bleef stijgen...

Het gieren van de wind werd oorverdovend, en nu en dan vlokte het schuim reeds in zijn gelaat. Het prikkelde hem in de ogen. Het afschuwelijke was, dat hij niets zien kon, want zelfs een kat zou niets hebben kunnen onderscheiden in deze helse duisternis.

Het zilte zeewater spoelde, wat water in zijn mond, hij proefde de walgelijke smaak en wierp het hoofd achterover.

Hij maakte zich gereed om te sterven...

Toen het geluid van de voetstappen van Raffles uitgestorven was, had Henderson het lichaam van Brand voorzichtig buiten de aanbouw gedragen, en moest hij zich aanstonds schrapzetten tegen de hevige storm, die hem dreigde met zijn last omver te werpen.

Zodra hij echter tussen de bomen was ging het beter.

Brand kreunde, want hij leed zware pijn, en hij vervloekte het noodlot, dat hem dit koopje had geleverd, en dat nog wel juist op het moment, dat Raffles zoveel behoefte had aan zijn hulp. Maar hij was in deze toestand toch van geen nut, dat begreep hij wel. De reus droeg hem wel een halve kilometer ver, tot in het tuinhuis, dat dicht bij de parkmuur stond, stootte daar met zijn voet de deur open die nooit op slot was, legde Brand op de rieten ligstoel neer, liet behoedzaam de gekwetste voet op een hoofdkussen rusten en dekte Brand toe met de berenhuid die hij op de grond vond liggen.

— Nu wat geduld, mijnheer Brand, tracht desnoods wat te slapen en wij komen zo gauw mogelijk bij u, mylord en ik.

— Ga zo spoedig je kunt terug, James, zuchtte Brand, bekommer je niet om mij. Ik weet niet wat het is dat mij een groot gevaar doet vrezen, dat mylord daar in die ellendige mijn bedreigt. Haast je.

Henderson knikte hem toe, deed behoedzaam de deur dicht, en ging zo snel de toenemende duisternis het veroorloofde, door het bos weer terug naar de aanbouw.

Hij had de deur op een kier laten staan, en behoefde deze dus maar open te duwen, en achter zich weer te grendelen.

Hij bleef een ogenblik staan luisteren maar hoorde niets dan het bulderen van de storm en het doffe gedonder van de branding op de klippen.

Hij lichtte vlug de ijzeren klep in de haard op, en werkte zich op dezelfde wijze als hij gekomen was, weer naar beneden door de nauwe koker, die hem naar het begin van de hoofdgang voerde.

Hij ontstak zijn zaklantaarn, en liep voorzichtig voort, nu en dan heel zacht de naam van zijn meester roepend.

Het verwonderde hem wel wat, dat hij Raffles niet dichterbij de uitgang vond, maar de afspraak was, dat hij niet zou afwijken van de hoofdgang, die was aangegeven door de aangebrachte witte cirkels.

Hij bedacht dat hij Raffles onmogelijk zou kunnen mislopen.

Misschien waren de smokkelaars reeds binnen in de mijn, en hield Raffles hen in het oog.

Maar plotseling doofde hij zijn lantaarn, toen hij reeds voorbij de eerste splitsing was.

Het kwam hem voor, dat hij, voor zich uit, een ongewoon, rossig schijnsel zag, en ruwe lallende stemmen hoorde die een oud zeemannsliedje met dronkemansuithalen zongen.

Toen stond zijn hart een ogenblik van schrik stil.

Het was bijna onmogelijk, dat zijn meester zich in het stuk gang kon bevinden, het welk gelegen was tussen hem en die troep schreeuwers. Maar waar was zijn meester dan? Was hij misschien opgemerkt, zou hij misschien reeds...

De reus moest zich de nagels in de handpalmen drukken om niet luid te brullen van woede bij de gedachte, dat men zijn meester had kunnen vermoorden. Hij onderdrukte met geweld zijn wraakgevoelens en sloop vastberaden voort, besloten om de heie troep uit te roeien, als een nest slangengebroad.

Al spoedig was hij zo dichtbij, zonder dat de kerels hem opmerkten, dat hij een blik kon slaan in de losplaats, en het aantal der smokkelaars vaststellen.

Er waren er acht, behalve een grote dikke vent met een bruine baard, die ook al een stuk in zijn kraag scheen te hebben, ofschoon hij zeker de aanvoerder was.

In het rond stonden een massa ballen en vaten, die hij er eerst niet gezien had en die zeker pas waren aangevoerd.

De smokkelaars waren ongetwijfeld zoëven uitbetaald, en dronken nu op hun succes.

Zij waren zo beschonken, dat het voor hen volstrekt onmogelijk moest zijn, door de schoorsteenkoker omhoog te klauteren, tenzij er nog een andere uitgang van de mijn was, die zijn meester nog niet had ontdekt.

Henderson tastte naar zijn pistoolholster.

Daar zat zijn revolver, alle kamers geladen.

Hij zou, als zijn hand van opwinding niet beefde, als het lot hem gunstig was, misschien zes van die negen kerels kunnen neerleggen, maar hij zou waarschijnlijk niet tot het zesde schot toekomen.

En al was het wel zo, dan nog zou hij daardoor de plaats niet te weten komen, waar zijn meester zich nu bevond, wie weet in welk een toestand.

Toen herinnerde hij zich plotseling wat Raffles gezegd had van het diepste deel van de mijn, en welke gang daarheen voerde.

Hij zou die gang ingaan, en als de anderen hem ontdekten, dan zou hij ze neerleggen als honden.

Zonder zich verder een seconde te bedenken, wierp Henderson zich op zijn knieën en kroop aldus dwars over de losplaats heen naar de gang, die hij wist te moeten volgen.

Er brandden drie lantaarns, en als de smokkelaars nuchter waren geweest, en oplettend, dan hadden zij hem, of zijn reusachtige schaduw op de zwarte wand, als een grillig monster moeten hebben zien voortbewegen.

Hij kon echter onopgemerkt de gang bereiken, en begon onmiddellijk sneller te kruipen, totdat hij zich kon oprichten. Zo ging hij voort, met zijn handen tegen de beide muren tastend, wel vijftig, honderd meter ver, totdat eensklaps het verdergaan hem belet werd.

Hij zag niets, maar hij hoorde met donderend geweld het zeewater voorbij stromen, en zich van een soort natuurlijke trap omlaag stortend, door een opening van omtrent een meter hoog, en tachtig centimeter breed.

Hij voelde het water zijn enkels bespoelen.

Toen haalde hij zijn zaklamp te voorschijn en maakte licht.

Dat licht deed hem een kokende, schuimende waterstroom zien, die zich met geweld in die nauwe opening stortte en verder omlaag tot het water de plek zou bereiken, waar Raffles zich

bevond.

Was het misschien al niet te laat? En wat kon hij doen?

Hij keek met wanhopige blik om zich heen, als een krankzinnige de vuisten schuddend tegen een onzichtbare macht.

Toen bedacht hij dat hij tot iedere prijs moest proberen die stroom te stuiten.

Want de kracht van het water was zo groot, dat hij niet eens tegelijk met het water door de smalle opening zou kunnen wringen, hij zou eenvoudig verpletterd worden tegen de wanden.

Hij keek als verdwaasd rond, totdat zijn blik plotseling viel op een gedeelte van de steenachtige wand.

Op die plek was de wand opgebouwd uit grote rotsblokken of liever gezegd monsterachtige grote keien, waartussen zich in vroeger tijden de steenkoollaag had bevonden, en die eertijds door de mijnwerkers met behulp van mijnstutten op hun plaats en in bedwang werden gehouden, maar die, nadat het mijnhout verrot was en zich begeven had, schots en scheef omlaag waren gestort en hier en daar de gang hadden versperd.

Henderson begreep dat hier de redding lag.

Met inspanning van zijn uiterste krachten begon hij een van die grootste blokken, die zeker wel een vierhonderd en misschien meer kilo's woog, van zijn plaats te rukken, en om te wentelen, telkens een beetje meer, telkens wat verder totdat de kracht van de waterval zelf hem hielp, en het blok met een geweldige schok tegen de opening drukte, die aan zijn voeten gaapte. Een ogenblik vreesde Henderson, dat het blok te klein mocht zijn en dat het dus door het gat zou worden geperst, maar gelukkig bleek die angst ongegrond. Hij was integendeel genoodzaakt, nog wat kleinere blokken aan te slepen, om de andere gaten te dicht en tenslotte zag hij tot zijn onuitsprekelijke vreugde, dat de stroom nog slechts door onbeduidende gaatjes heensleperde, na zich met onweerstaanbaar geweld een andere weg ge-

zen te hebben.

Een ogenblik meende Henderson dat het water zich zou storten in dezelfde gang, waarin hij zich bevond, en daarin rees het dan ook tot bijna een voet, maar de grote massa wierp zich toch kolkend in de tweede gang die bijna op hetzelfde niveau lag als die welke naar beneden voerde en stortte zich daar kokend en bruisend in.

Henderson versterkte de dam, die hij tegen het aanstormende water had opgeworpen nog iets, en aanvaardde toen de terugweg.

Hij hield zijn revolver voor zich uit, maar dat bleek niet nodig te zijn.

De losplaats was verlaten.

Hij meende nog even de man met de baard te zien, die niet heel erg vast op zijn benen stond en in een der gangen verdween.

Een ogenblik dacht hij er aan, de vent vast te grijpen, maar dat zou maar tijdverlies zijn.

Hij moest nu eerst tot iedere prijs zijn meester redden.

In de verte hoorde hij het dronkemensgeschreeuw van de smokkelaars, die waarschijnlijk weer naar hun schip gingen, en dan natuurlijk langs een weg die Henderson nog niet kende.

Een ogenblik stond hij trillend van opwinding stil, tot hij niets meer hoorde dan het lawaai van de stroom, daar onder in de aarde, toen ging hij een tweede tunnel binnen zich bukkend om zijn hoofd niet te stoten, en steeds verder doordringend, steeds lager, bij het licht van zijn lamp tot dit weerkaatste in stilstaand zeewater, dat maar heel even rimpelde.

Henderson wist dat hij de dwarsgang bereikt had, die aan de andere kant afdaalde naar de dieper gelegen plek.

Hij bracht zijn handen terzijde van zijn mond en liet een langgerekte herkenningkreet horen.

Was het de echo van zijn eigen stem, of was het die van zijn meester, die hem antwoordde?

Hij aanzelde niet, doofde zijn lamp, stak ze in het daarvoor bestemde, waterdicht foudraal deed dit in zijn binnensak, schopte zijn zware laarzen uit,

en liep regelrecht de zijgang in, telkens roepend totdat hij grond verloor en moest zwemmen. Hij bemerkte dat hij zijn handen niet eens boven zijn hoofd kon oplichten want er was geen tien centimeters meer vrij. Ware de tunnel een weinig langer, zou de helling wat sterker zijn geweest, Henderson zou onherroepelijk moeten verdrinken.

Telkens nog bonsde hij met het hoofd tegen de bovenmuur maar hij kon toch juist zijn mond boven water houden. Hij riep nog een paar malen, en hoorde toen tot zijn onuitsprekelijke vreugde de hem zo dierbare stem, die riep:

— Hierheen, James. Kalm maar aan, ik ben niet gewond. Het water stijgt ook niet meer, hierheen.

In de dikste duisternis zwom Henderson steeds verder. Opeens stuitte een van zijn handen tegen het hout van de paal, gleed af, en voelde het natte haar van de vastgebonden man. Hij begon met koortsachtige haast onder water de touwen door te snijden, eerst van de armen, vervolgens, nabij diep te hebben ademgehaald en te hebben gedoken die om de enkels. Raffles was vrij.

Maar Henderson moest hem helpen, zozeer hadden de touwen hem in het vlees gesneden en zijn spieren verlamd.

Maar tenslotte kon Raffles de voeten toch weer op de bodem zetten, en zo verder naar boven waden, totdat hij, hijgend en uitgeput op het droge neerviel, en in het donker de trillende grote hand greep, die hem gered en gesteund had, en die drukte met een kracht, die de reus tranen in de ogen bracht.

Langs een omweg, en op het alleruiterste ogenblik bereikten Henderson en de uitgeputte Raffles de koker onder de schoorsteen.

Het was zulk een hoge vloed die nacht, dat het water zelfs tot in die koker doordrong, en ook de vloer overstroomde van de uitbouw.

Na Brand uit het paviljoen te hebben gehaald, brachten zij die nacht verder

door in het kleine logement van het dorp Crail.

De volgende morgen was heel Kingsbarns Hall in rep en roer.

Joseph Barrell was die nacht niet thuis geweest, en nergens te vinden.

Men zocht de omgeving naar hem af, vrezend voor een ongeluk, maar hij werd niet gevonden.

En ook de daarop volgende dag niet, en ook niet in de week, die daarna kwam.

Maar op een gunstigen, stormachtigen oktoberdag, spoede een misvormd, in staat van ontbinding verkerend lijk aan van een zwaarlijvig man op de kust van Schotland, omstreeks tien mijlen ten noorden van Kingsbarns.

Men vond een zeer zonderling voorwerp scheef om zijn gelaat hangen, dat wel een beetje leek op een valse, bruine baard...

Het gelaat was opgezet en gezwollen, maar toch herkende men Joseph Barrell, de eigenaar van Kingsbarns Hall.

Niemand begreep hoe het mogelijk was dat hij, in smoking gekleed, daar was aangespoeld, niemand, behalve Raffles en zijn vrienden, en wie weet ook wel een klein, stil vrouwtje...

Het bleek dat de drenkeling vier gebroken ribben had, dat hier en daar het vlees van het lichaam als met onweerstaanbaar geweld was weggerukt.

Raffles begreep aanstonds wat er geschied moest zijn, toen Henderson hem met zachte stem vertelde, dat hij Barrell beschonken had zien wegwalken.

De vloed had hem ongetwijfeld verdrast, toen hij in een zijgang was, waar hij met onweerstaanbaar geweld was opgenomen en als het ware platgedrukt tegen de tunnelzoldering.

Maar met evenveel kracht was het water later weer naar omlaag gevloeid, en had het lijk van de oude deugniet meegevoerd, en door de rotsspleet geperst. Misschien had het lijk een dag, of twee dagen of nog langer onopgemerkt daar aan de voet van de rotsen gelegen, totdat opnieuw het hoge vloedwater het daar greep, meevoerde naar zee, en het tien uren verder aan land deed spoelen.

En zo gaf de dood, zoals menigmaal voorkomt, nog de beste oplossing van een ernstige moeilijkheid, die anders misschien steeds een hinderpaal zou geweest zijn op de levensweg van twee jonge mensen, die elkaar lief hadden, en die niets wisten van smokkelwaar en van geheimzinnige mijnen.

Maar een oud gebogen vrouwtje, gaat nog wel eens, heel alleen, in het zwart gekleed, naar een dennenboom in een stil park, een dennenboom met een ring van witte verf en zinkt daar op de knieën neer, zacht weeklagend, en de smalle, benige handen wringend...

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Duistere Gevaren in Parijs

12 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁸⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Vuurgodin door Sax Rohmer. — 2. Moord en gros, door Carroll John Daly. — 3. Bill Berenger als Detective. — 4. Bill Berenger zoekt het uit, beide door Douglas V. Duff. — 5. Brief met Dynamiet door William P. MacGivern. — 6. Bluf. — 7. Lachende Vos. — 8. Zilveren Grafsteen. — 9. Sprekende Klok, alle door Frank Gruber. — 10. Moordmaniak door Frederic Brown. — 11. Op Weg naar Cairo. — 12. Moordenaars moeten ook leven, beide door Manning O'Brine.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2780 pagina's.

Deze boeken kostten f 58,80, nu VOOR SLECHTS f 35,40, desgewenst betaalbaar met f 3,50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35,40 of 1e termijn.

Men vermeldt: « Detective Ster - Serie, ; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266